

บทที่ 6

บทสรุป และเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยที่ผ่านมาพบว่า ปัญหาการลักลอบค้ำน้ำมันเดือนที่เกิดขึ้นล้วนส่งผลกระทบต่อในหลาย ๆ ด้าน อันส่งผลทำให้รัฐบาลพยายามหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาในหลาย ๆ แนวทางทั้งในการป้องกันและปราบปรามต่อการกระทำผิดที่เกิดขึ้น ซึ่งรวมทั้งการประกาศเขตต่อเนื่องของประเทศไทยขึ้นมาเพื่อให้รัฐบาลสามารถพิทักษ์รักษาผลประโยชน์ที่มีในเรื่องการค้า การศุลกากร การเข้าเมือง การสาธารณสุข โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการศุลกากรเป็นเป้าหมายสำคัญในการแก้ไขปัญหาการลักลอบค้ำน้ำมันเดือน ประเทศไทยได้ดำเนินการประกาศกำหนดเขตต่อเนื่องของประเทศไทยขึ้นมาอันจะมีผลทำให้รัฐบาลสามารถขยายการป้องกันต่อการกระทำผิดทางศุลกากรโดยเฉพาะกับปัญหาการลักลอบค้ำน้ำมันเดือนที่เกิดขึ้น ให้ออกไปใช้บังคับเหนือเขตต่อเนื่องได้ ซึ่งจากการศึกษาพบว่าประเทศไทยสามารถดำเนินการพิทักษ์รักษาผลประโยชน์ที่มีตามกฎหมายระหว่างประเทศได้ในกรณีต่าง ๆ กัน ซึ่งมีที่มาจากหลักกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยทะเลในเรื่อง เขตต่อเนื่องดังนี้

1. ในปัญหาเกี่ยวกับการอ้างสิทธิเหนือเขตต่อเนื่อง ในกรณีที่รัฐชายฝั่งประสงค์จะมีเขตต่อเนื่อง จะต้องทำการกล่าวอ้างสิทธิเหนือเขตต่อเนื่องก่อน เนื่องจากเขตต่อเนื่องมิใช่เขตที่ติดติดมากับดินแดนดังเช่นทะเลอาณาเขต อีกทั้งวัตถุประสงค์ในเขตต่อเนื่องก็เป็นเขตกันชนและตรวจสอบ ที่เกิดขึ้นมาจากการใช้สิทธิเหนือเขตมิได้เกิดจากหลักการคุ้มครองรักษาตนเองของรัฐชายฝั่งดังเช่นกรณีอาณาเขตซึ่งเป็นสิทธิที่ติดติดมากับความเป็นรัฐชายฝั่ง การที่จะใช้สิทธิเหนือเขตต่อเนื่องได้จึงต้องมีการกล่าวอ้างสิทธิเหนือเขตต่อเนื่องก่อน ถึงแม้ว่าการอ้างสิทธิดังกล่าวไม่จำเป็นต้องทำการกล่าวอ้างในรูปของคำประกาศ แต่สามารถแสดงออกซึ่งสิทธิในเขตต่อเนื่อง โดยการใช้อำนาจในเขตนั้นในทางความเป็นจริงตาม แต่รัฐก็ควรที่จะมีการประกาศกำหนดเขตต่อเนื่องให้ปรากฏชัดเจน เพื่อเป็นการยืนยันสิทธิของรัฐชายฝั่งที่เป็นรูปธรรมมากที่สุด

2. จากการประกาศเขตต่อเนื่องของไทย ทำให้ประเทศไทยเกิดปัญหาขึ้นเกี่ยวกับพื้นที่ที่เกิดการทับซ้อนระหว่างประเทศไทยกับประเทศกัมพูชาเท่านั้น แต่ในกรณีของประเทศพม่าและมาเลเซีย ประเทศไทยและประเทศทั้งสองสามารถตกลงแบ่งเขตกันได้โดยไม่มีปัญหา ซึ่งในประเด็นปัญหาดังกล่าวประเทศไทยก็ควรจะได้ทำการเจรจาตกลงแบ่งเขตทางทะเลของประเทศไทยและกัมพูชาได้ในโอกาสต่อไป สำหรับปัญหาการใช้เขตอำนาจเหนือเขตต่อเนื่องในพื้นที่ทับซ้อนดังกล่าว ก็ควรจะเป็นโอกาสให้มีการใช้การควบคุมคุ้มครองป้องกันผลประโยชน์ที่มีในดินแดนและทะเลอาณาเขตของประเทศทั้งสองในเขตต่อเนื่องได้อย่างเต็มที่ ถึงแม้ว่าจะยังไม่มี การเจรจาแบ่งเขตทางทะเลได้อย่างแน่นอนก็ตาม

3. จากการประกาศเขตต่อเนื่องของไทยอันมีผลทำให้เขตต่อเนื่องของประเทศไทยมีผลใช้บังคับได้ในแง่ของกฎหมายระหว่างประเทศ แต่ในแง่ของกฎหมายภายในแล้ว มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการมีตัวบทกฎหมายเพื่อใช้บังคับในเขตต่อเนื่องซึ่งก็คือจะเป็นการกำหนดสิทธิและหน้าที่ของประเทศไทยให้ชัดเจนยิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้มีกฎหมายรองรับการใช้ อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ในเขตต่อเนื่องดังกล่าว แต่ที่ผ่านมายังไม่มีกฎหมายฉบับใดเลยใน อันที่จะใช้บังคับในเขตต่อเนื่องของประเทศไทยได้ ซึ่งมีผลทำให้การใช้อำนาจรัฐของประเทศไทย ในการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายที่เกี่ยวกับการดำเนินการสอบสวนต่อการกระทำความผิด ที่ได้กระทำภายในเขตต่อเนื่อง รวมทั้งการใช้อำนาจรัฐประเทศไทยผ่านทางศาลที่เกี่ยวกับการ พิจารณาพิพากษาคดีที่มีการกระทำความผิดในเขตต่อเนื่อง ไม่อาจใช้ได้เนื่องจากมีข้อจำกัดเกี่ยว กับการใช้อำนาจรัฐของประเทศไทยซึ่งยังไม่ได้ใช้ในการออกกฎหมายเพื่อใช้บังคับในเขตต่อเนื่อง ของประเทศไทย

4. เขตต่อเนื่องมีที่มาจากแนวทางปฏิบัติของรัฐชายฝั่งซึ่งมีความประสงค์เกี่ยวกับ ความต้องการขยายการปกป้องคุ้มครองผลประโยชน์บางประการ โดยเฉพาะทางด้านการศาลการ เพื่อออกไปใช้ภายนอกขอบเขตระยะ 3 ไมล์ทะเล เนื่องจากระยะเขตดังกล่าวไม่เพียงพอต่อการ ให้การคุ้มครองป้องกันผลประโยชน์ทางศาลการ ในปี 1736 ประเทศอังกฤษได้ออกกฎหมาย ภายในชื่อว่า Hovering Act, 1736 เพื่อใช้เขตอำนาจในการปกป้องคุ้มครองผลประโยชน์ทาง ศาลการของประเทศอังกฤษเอง และแนวทางดังกล่าวประเทศต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสหรัฐอเมริกา รัสเซีย ญี่ปุ่น โปแลนด์ เม็กซิโกฯ ก็ได้ถือเป็นแบบอย่างในการออกกฎหมายและใช้เขตอำนาจใน เขตดังกล่าวเรื่อย ๆ มาจนถึงยุคของสันนิบาตชาติในปี 1930 แต่เขตต่อเนื่องก็ยังมีได้รับการ

ยอมรับ จวบจนกระทั่งในยุคของสหประชาชาติก็ได้มีการยอมรับให้รัฐชายฝั่งมีและใช้การควบคุมในเขตต่อเนื่องได้ โดยการระบุให้เขตต่อเนื่องเป็นเขตทางทะเลเขตหนึ่งในกฎหมายระหว่างประเทศ ดังจะเห็นได้จากการให้การยอมรับในข้อ 24 แห่งอนุสัญญาเจนีวาว่าด้วยทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง ค.ศ.1958 และข้อ 33 แห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ตามลำดับ

5. พื้นฐานทางกฎหมายหรือลักษณะของกฎหมายของเขตต่อเนื่องไม่ได้มาจากอำนาจอธิปไตย (sovereignty) สิทธิอธิปไตย (sovereign right) หลักการป้องกันตนเอง (self-defence) หรือแม้แต่เขตอำนาจในการปกป้องความมั่นคงของประเทศ (protective jurisdiction) แต่พื้นฐานทางกฎหมายหรือลักษณะทางกฎหมายของเขตต่อเนื่องมีพื้นฐานทางกฎหมายเป็นของตัวเอง ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการใช้เขตอำนาจเหนือเขตต่อเนื่อง ซึ่งรัฐชายฝั่งสามารถใช้เขตอำนาจดังกล่าวได้ตลอดเวลาในเขตต่อเนื่อง โดยพื้นฐานทางกฎหมายของการใช้อำนาจรัฐในเขตต่อเนื่องมีลักษณะเป็นการใช้เขตอำนาจ (Jurisdiction) เหนือเขตที่มาจากการใช้สิทธิในการปกป้องคุ้มครองผลประโยชน์ที่มีอยู่ภายในดินแดนและเป็นการขยายการใช้อำนาจรัฐออกไปใช้ในเขตต่อเนื่อง เพื่อปกป้องคุ้มครองผลประโยชน์ในทางศุลกากร ในลักษณะการจำกัดเขตอำนาจไว้เฉพาะการป้องกันและลงโทษ อำนาจรัฐที่ใช้ในเขตต่อเนื่องจึงเป็นการใช้เขตอำนาจเหนือเขตต่อเนื่องที่มาจากการใช้สิทธิในการปกป้องคุ้มครองผลประโยชน์เท่านั้น แต่ไม่รวมถึงสิทธิที่จะมีสิทธิเหนือเขตต่อเนื่องในลักษณะยึดถือครอบครองเป็นเจ้าของได้ การแสดงออกซึ่งอำนาจรัฐของรัฐชายฝั่งดังกล่าวสามารถแสดงออกมาในรูปของการใช้เขตอำนาจรัฐเหนือดินแดน (territorial jurisdiction) ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศกำหนดให้ใช้ได้เฉพาะบางเรื่องอันได้แก่ การคลัง การศุลกากร การเข้าเมือง และการสาธารณสุข เท่านั้น

6. ลักษณะของการใช้อำนาจรัฐที่ใช้ภายในเขตต่อเนื่องของรัฐชายฝั่งนั้นมีลักษณะเป็นการใช้เขตอำนาจ (jurisdiction) ซึ่งเป็นการใช้เขตอำนาจที่มาจากสิทธิในการที่จะใช้สิทธิเหนือเขตต่อเนื่องอีกทั้งลักษณะของการใช้อำนาจรัฐดังกล่าวก็แสดงออกมาว่าเป็นการใช้เขตอำนาจอย่างหนึ่งโดยฝ่ายบริหาร ซึ่งแม้เขตต่อเนื่องจะเป็นเขตที่อยู่ภายนอกอำนาจอธิปไตยของรัฐชายฝั่งก็ตาม แต่ในเขตต่อเนื่องก็สามารถที่จะมีและใช้เขตอำนาจได้เช่นกัน อีกทั้งหากพิจารณาตามข้อบทของอนุสัญญาทั้งสองฉบับซึ่งได้ระบุถึงคำว่าอาจใช้ไว้ก็เท่ากับเป็นการแสดงถึงลักษณะการใช้อำนาจโดยฝ่ายบริหาร ในลักษณะการกระทำหรือการแสดงออกมาในรูปของการใช้เขต

อำนาจ หรือแม้แต่ในแง่ของตรรกวิทยาแล้วเขตต่อเนื่องก็เป็นเขตที่มีการใช้เขตอำนาจดังเช่นในเขตเศรษฐกิจจำเพาะและเขตไหล่ทวีปเช่นกัน ถึงแม้ว่าเขตทั้งสองจะต้องอยู่ภายนอกหรือไกลกว่าเขตต่อเนื่องก็ตาม ก็ยังสามารถที่จะมีและใช้เขตอำนาจในเขตของตนเองได้ และถึงแม้ว่าการใช้เขตอำนาจเหนือเกาะเทียมและสิ่งติดตั้งในเขตเศรษฐกิจจำเพาะจะได้ระบุว่าเป็นการใช้เขตอำนาจโดยตรงก็ตามแต่ก็มิได้ทำให้ลักษณะของการใช้อำนาจของรัฐชายฝั่งมิใช่เป็นการใช้เขตอำนาจไปไม่ เนื่องจากวัตถุประสงค์ในการใช้ในแต่ละเขตมีความแตกต่างกันไป กฎหมายจึงใช้คำว่าควบคุมเพื่อให้เข้าใจถึงภาระกิจของเขตต่อเนื่องในการเป็นเขตกันชนและตรวจสอบมากกว่าที่จะเป็นการปฏิเสธการใช้เขตอำนาจภายในเขตต่อเนื่องของรัฐชายฝั่ง จะอย่างไรก็ตามการใช้อำนาจรัฐในเขตต่อเนื่อง ก็มีลักษณะของการใช้เขตอำนาจเหนือเขต

7. รัฐชายฝั่งมีเขตอำนาจในการวางกฎเกณฑ์ข้อบังคับเพื่อใช้บังคับภายในเขตต่อเนื่องได้ด้วย ถึงแม้ว่าขอบของอนุสัญญาจะมีได้ระบุไว้ชัดเจนก็ตาม แต่รัฐชายฝั่งก็มีความสามารถที่จะวางกฎเกณฑ์และข้อบังคับเพื่อใช้บังคับภายในเขตต่อเนื่องได้ เนื่องจากเขตอำนาจในการวางกฎเกณฑ์ข้อบังคับกับเขตอำนาจในการบังคับใช้สิทธิเป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือการบังคับใช้สิทธิมีอาจมิได้โดยปราศจากตัวบทกฎหมายที่กำหนดสิทธิหน้าที่ของรัฐชายฝั่งไว้ อีกทั้งถ้ารัฐชายฝั่งไม่มีเขตอำนาจในการวางกฎเกณฑ์ข้อบังคับเพื่อใช้บังคับในเขตต่อเนื่องแล้ว ย่อมก่อให้เกิดปัญหาขึ้นในทางปฏิบัติซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่อาจใช้อำนาจเกินเลยไปจนหาขอบเขตของกฎหมายไม่ได้ ซึ่งเป็นการใช้สิทธิในทางที่ผิดเนื่องจากไม่ทราบถึงขอบเขตของกฎหมายที่ให้อำนาจให้ทำได้ว่ามีขอบเขตแคไหนเพียงใด ซึ่งหากพิจารณาตามเหตุผลในแง่ตรรกวิทยาแล้วในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งซึ่งอยู่ห่างออกไปหรือไกลกว่าหรืออย่างน้อยที่สุดก็อยู่ทับซ้อนกับเขตต่อเนื่องก็ยังมีเขตอำนาจในการวางกฎเกณฑ์ข้อบังคับได้ ดังนั้นในเขตต่อเนื่อง จึงมีเขตอำนาจในการวางกฎเกณฑ์ข้อบังคับด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเขตต่อเนื่องจะตั้งอยู่ภายนอกอำนาจอธิปไตยของรัฐชายฝั่งก็ตาม แต่การกระทำความผิดในเขตต่อเนื่องก็เป็นการกระทำความผิดทางอาญาโดยตรงต่อรัฐชายฝั่ง รัฐชายฝั่งจึงมีเขตอำนาจในการวางกฎเกณฑ์ข้อบังคับ เพื่อใช้ในเขตต่อเนื่องด้วยดังเช่นการวางกฎเกณฑ์ข้อบังคับไปใช้บังคับต่อกรณีความผิดหรือกรณีต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายนอกดินแดนของรัฐชายฝั่งได้เช่นกัน และหากพิจารณาถึงทางปฏิบัติที่ผ่านมาในอดีตของรัฐต่าง ๆ ก็จะพบว่ารัฐต่าง ๆ ก็ได้วางกฎเกณฑ์และข้อบังคับเพื่อใช้บังคับภายในเขตต่อเนื่องด้วย ดังนั้นรัฐชายฝั่งจึงมีเขตอำนาจในการวางกฎเกณฑ์และข้อบังคับเพื่อใช้บังคับภายในเขตต่อเนื่องของตนเองได้

8. ลักษณะของกฎเกณฑ์ข้อบังคับที่จะใช้บังคับภายในเขตต่อเนื่องของรัฐชายฝั่งนั้นจะต้องมีลักษณะเป็นกฎเกณฑ์ข้อบังคับในลักษณะการป้องกันต่อการกระทำความผิด มากกว่าที่จะมีลักษณะเป็นการขยายกฎเกณฑ์ข้อบังคับของรัฐชายฝั่ง 4 เรื่องไปใช้บังคับในเขตต่อเนื่อง เนื่องจากวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งเขตต่อเนื่องก็เพื่อเป็นเขตกันชนและตรวจสอบต่อการกระทำความผิด และถ้าหากกฎหมายของรัฐชายฝั่งเป็นเรื่องของการขยายการบังคับใช้ออกไปภายในเขตต่อเนื่องก็จะทำให้วัตถุประสงค์ของเขตต่อเนื่องในการเป็นเขตกันชนและตรวจสอบเปลี่ยนหน้าที่และหมดความสำคัญลงไป โดยลักษณะของกฎเกณฑ์ข้อบังคับที่จะใช้บังคับภายในเขตต่อเนื่องนี้จะมีลักษณะเป็นบทบัญญัติในลักษณะการวางกฎเกณฑ์ในการป้องกันและบทบัญญัติในลักษณะของการบังคับใช้สิทธิในการป้องกัน

9. การใช้เขตอำนาจในการป้องกันต่อการกระทำความผิดในเขตต่อเนื่องนั้นสามารถที่จะใช้ได้ต่อพฤติกรรมของเรือทั้งหลายไม่ว่าเรือนั้นจะกำลังเดินทางเข้าไปภายในหรือออกจากทะเลอาณาเขตหรือดินแดนของรัฐชายฝั่ง หรือกำลังเดินทางผ่านเขตต่อเนื่อง ขนานไปกับทะเลอาณาเขต โดยไม่ประสงค์จะเดินทางเข้าไปภายในดินแดนและทะเลอาณาเขตเลย รวมทั้งการจอดลอยลำอยู่ภายในเขตต่อเนื่องของรัฐชายฝั่ง ซึ่งรัฐชายฝั่งสามารถใช้เขตอำนาจในการป้องกันต่อการกระทำความผิดของเรือต่างชาติได้ เนื่องจากในการป้องกันไม่ควรจำกัดเฉพาะการเดินทางเข้าสู่ดินแดนและทะเลอาณาเขตเท่านั้น แต่ควรจะเปิดโอกาสให้สามารถให้การป้องกันได้ทุก ๆ กรณี เพื่อให้เขตต่อเนื่องบรรลุภารกิจของเขตได้อย่างแท้จริง เนื่องจากเรือที่เพียงแต่แล่นผ่านเขตต่อเนื่องก็สามารถกระทำความผิดได้เช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นตัวการผู้สนับสนุน หรือได้เตรียมการกระทำความผิดด้วยก็ตาม หรือแม้แต่กรณีของเรือที่เดินทางออกจากดินแดนและทะเลอาณาเขตด้วย ซึ่งเรือดังกล่าวแม้จะไม่ตกอยู่ภายใต้เขตอำนาจทางแพ่งและทางอาญา แต่ในทะเลอาณาเขตก็มีบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการออกกฎเกณฑ์ข้อบังคับที่เกี่ยวกับการใช้สิทธิการผ่านโดยสุจริตที่เกี่ยวกับการป้องกันในเรื่องที่เกี่ยวกับสิทธิ 4 ประการ ดังนั้นรัฐชายฝั่งก็สามารถที่จะใช้การป้องกันในกรณีดังกล่าวได้ ในข้อบททั้งสองก็เช่นเดียวกันได้มีการระบุให้มีการใช้การควบคุมที่จำเป็นในเขตต่อเนื่อง ย่อมแสดงให้เห็นโดยชัดเจน และว่าการป้องกันสามารถกระทำได้ทุก ๆ กรณีที่อยู่ในเขตต่อเนื่อง อีกทั้งในระดับความเข้มข้นของเขตอำนาจที่ใช้ในทะเลอาณาเขตซึ่งมีทั้งการป้องกันและลงโทษแล้ว ในเขตต่อเนื่องซึ่งอยู่ถัดมาน้อยที่สุดรัฐชายฝั่ง ก็มีเขตอำนาจในการป้องกันที่เกิดขึ้นในเขตต่อเนื่องได้เช่นกัน

10. รัฐชายฝั่งมีเขตอำนาจในการใช้มาตรการป้องกันได้ในลักษณะมาตรการในการวางกฎเกณฑ์ในลักษณะการป้องกัน และมาตรการในการบังคับใช้สิทธิในการป้องกันต่อ การกระทำความผิด เนื่องจากมาตรการทั้งสองอย่างมีความสัมพันธ์กัน ถ้าหากมีเพียงแต่มาตรการในการบังคับใช้สิทธิเพียงอย่างเดียว แต่ไม่มีมาตรการในการวางกฎเกณฑ์ในลักษณะการป้องกันย่อมเป็นการใช้มาตรการป้องกันอย่างเลื่อนลอยขาดหลักเกณฑ์ทางกฎหมายรองรับอันทำให้การใช้มาตรการป้องกันไม่สามารถใช้ได้ผลอย่างเต็มที่และจริงจัง อย่างไรก็ตามมาตรการป้องกันทั้งหลายของรัฐชายฝั่ง ยังรวมถึงการใช้กำลังตามที่จำเป็นเพื่อใช้ได้มาซึ่งการป้องกันทั้งหลายของรัฐชายฝั่ง ด้วย

11. มาตรการในการบังคับใช้สิทธิในการป้องกัน สามารถใช้ได้เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยเกิดขึ้น หรือเชื่อได้ว่าเรือต่างชาติได้กระทำการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ข้อบังคับของรัฐชายฝั่งที่มีใช้บังคับในเขตต่อเนื่องแล้ว เนื่องจากข้อบทในเรื่องเขตต่อเนื่องได้ระบุว่า ตามที่จำเป็นซึ่งก็มีความหมายถึง การใช้เขตอำนาจในการบังคับใช้สิทธิในการป้องกันได้ทันทีที่มีเหตุอันควรสงสัยเกิดขึ้น เนื่องจากมีความจำเป็นในการป้องกันมิได้เกิดความเสียหายขึ้นมา โดยไม่จำเป็นต้องรอพิสูจน์ถึงความผิดว่ามีการกระทำความผิดเกิดขึ้นแน่นอนแล้วจึงใช้การป้องกันได้ ซึ่งการกระทำดังกล่าวทำให้ความเสียหายที่อาจจะเกิดจากการพิสูจน์การกระทำความผิดไม่อาจมีขึ้นได้และทำให้ภาระกิจของเขตต่อเนื่องในการเป็นเขตกันชนและตรวจสอบสามารถบรรลุผลได้อย่างแท้จริง ถึงแม้ว่าการบังคับใช้สิทธิดังกล่าวจะมีผลกระทบต่อเสรีภาพในการเดินเรือบ้างก็ตาม แต่เสรีภาพในการเดินเรือดังกล่าวก็เป็นเสรีภาพภายใต้การบังคับใช้เขตอำนาจของรัฐชายฝั่งอีกที อีกทั้งข้อบทในเรื่องการตรวจเยี่ยมและการไล่ตามติดพันก็ยังระบุให้ใช้ได้ทันทีที่มีเหตุอันควรสงสัย ดังนั้นในเขตต่อเนื่องซึ่งเป็นเขตที่ใช้สิทธิดังกล่าว ก็สามารถที่จะอาศัยเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิดเกิดขึ้นแล้ว เพื่อเป็นการบังคับใช้สิทธิในการป้องกันได้ทันทีเช่นกัน

12. รัฐชายฝั่งมีเขตอำนาจในการลงโทษต่อการฝ่าฝืนมาตรการป้องกันทั้งหลายของรัฐชายฝั่งเนื่องจากการกระทำละเมิดมาตรการป้องกันของรัฐชายฝั่งที่มีในเขตต่อเนื่อง ผลของการละเมิดต้องเกิดขึ้นในเขตต่อเนื่อง ซึ่งต่างกับการกระทำละเมิดต่อผลประโยชน์ 4 ประการของรัฐชายฝั่งที่ผลของการละเมิดต้องเกิดขึ้นภายในดินแดนและทะเลอาณาเขตเท่านั้น เมื่อมีการละเมิดมาตรการป้องกันเกิดขึ้นรัฐชายฝั่งก็สามารถที่จะลงโทษต่อการละเมิดมาตรการป้องกันได้ ซึ่งโดยเนื้อแท้แล้วการลงโทษดังกล่าวก็เป็นการป้องกันไปในตัวเองและเป็นช่วงของระยะเวลาที่มีการใช้

สิทธิที่เกี่ยวกับมาตรการป้องกันและเป็นการใช้สิทธิป้องกันอย่างต่อเนื่อง ซึ่งนำหนักในการลงโทษต่อการกระทำละเมิดมาตรการป้องกันก็จะระดับความรุนแรงที่น้อยกว่าการกระทำละเมิดตัวสิทธิที่เขตต่อเนื่องมุ่งคุ้มครอง

13. รัฐชายฝั่งมีเขตอำนาจในการบังคับใช้สิทธิในการลงโทษต่อผู้กระทำการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ข้อบังคับที่ได้กระทำความผิดในเขตต่อเนื่องได้ ดังเช่นการกระทำความผิดที่ได้กระทำภายในดินแดนและทะเลอาณาเขต เนื่องจากควรให้ความสำคัญอยู่ที่ผลของการกระทำละเมิดถ้าเกิดผลเป็นความเสียหายภายในดินแดนและทะเลอาณาเขต จึงควรให้รัฐชายฝั่งได้รับการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นโดยให้ใช้การลงโทษต่อการกระทำความผิดถึงแม้จะเป็นการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นภายในเขตต่อเนื่องก็ตาม แต่ก็ไม่ควรถึงกับเป็นการขยายการบังคับใช้กฎหมาย 4 เรื่องออกไปใช้บังคับเหนือเขตต่อเนื่องเพื่อให้สามารถใช้การลงโทษได้อย่างเต็มที่เนื่องจากการขยายการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวเป็นการไม่สอดคล้องและขัดกับเจตนารมณ์ของกฎหมายในการจัดตั้งเขตต่อเนื่อง แต่อย่างไรก็ตามการจำกัดแนวความคิดโดยยึดติดกับการตีความตามตัวอักษรจนเกินไปโดยมิได้พิจารณาถึงที่มาและพื้นฐานทางทฤษฎีกฎหมายของการจัดตั้งเขตต่อเนื่องเพื่อปกป้องผลประโยชน์ที่มีในดินแดนของรัฐชายฝั่ง โดยการตีความอย่างจำกัดให้ใช้การลงโทษเฉพาะแต่การกระทำซึ่งได้กระทำความผิดภายในดินแดนและทะเลอาณาเขตเท่านั้นโดยไม่รวมถึงการกระทำในเขตต่อเนื่องด้วย ย่อมไม่ช่วยให้การปกป้องผลประโยชน์ของรัฐชายฝั่งได้รับการคุ้มครองอย่างเต็มที่ จึงควรให้ใช้การลงโทษต่อการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นในเขตต่อเนื่องได้ด้วย อีกทั้งความสามารถในการกระทำความผิดของเรือต่างชาติก็มีมากขึ้น การลงโทษต่อผู้กระทำความผิดที่ได้กระทำภายในเขตต่อเนื่องอันส่งผลเสียหายให้เกิดภายในดินแดน จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นที่ช่วยให้การพิทักษ์รักษาผลประโยชน์ของรัฐสามารถทำได้ผลต่ออย่างจริงจัง

14. รัฐชายฝั่งสามารถที่จะใช้สิทธิในการไล่ติดตามพันเรือต่างชาติได้ทันที ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิดเกิดขึ้นแล้ว เนื่องจาก ตามที่มาและพื้นฐานทางทฤษฎีกฎหมายต้องการให้เขตต่อเนื่องเป็นเขตกันชนและตรวจสอบต่อการกระทำความผิด เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยเกิดขึ้นรัฐชายฝั่งก็น่าจะใช้สิทธิดังกล่าวได้เพื่อทำการป้องกันต่อการกระทำความผิดมิให้เกิดขึ้นได้ โดยมีจำต้องรอให้มีการฝ่าฝืนสิทธิ 4 ประการอย่างแน่ชัดก่อน จึงใช้สิทธิในการไล่ตามติดพันได้ ถึงแม้ว่าข้อบทจะมีการระบุว่าต้องมีการฝ่าฝืนสิทธิ 4 ประการเกิดขึ้นก่อน รัฐชายฝั่งจะสามารถใช้การไล่ตามติดพันได้นั้น ข้อบทดังกล่าวไม่น่าจะเป็นการระบุให้รอพิสูจน์ถึงการมีการ

ฝ่าฝืนสิทธิเกิดขึ้นก่อน แต่น่าจะเป็นการระบุถึงวัตถุประสงค์ที่มุ่งคุ้มครองคือสิทธิ 4 ประการเท่านั้นที่อาจใช้การไล่ตามติดพันในเขตต่อเนื่องได้ อีกทั้งข้อบทในเรื่องการไล่ตามติดพันได้เปิดช่องให้นำข้อความในประโยคแรกมาใช้ได้เมื่อมีเหตุอันควรสงสัย

15. การไล่ตามติดพันเรือต่างชาติสามารถกระทำได้ถึงแม้ว่าเรือจะกำลังเดินทางเข้าหรือกำลังเดินทางออกจากชายฝั่ง หรือจอดลอยลำอยู่ในเขตต่อเนื่อง หรือเพียงแต่เดินทางผ่านเขตต่อเนื่องขนานไปกับทะเลอาณาเขตของรัฐชายฝั่ง เนื่องจากการกระทำคามผิดที่เกิดขึ้นไม่จำกัดว่าจะต้องเป็นการเดินเรือออกมาจากชายฝั่งเท่านั้น แต่เรือที่อยู่ในเขตต่อเนื่องตลอดเวลาที่สามารถที่จะกระทำความผิดได้เช่นกัน รัฐชายฝั่งก็น่าจะใช้การไล่ตามติดพันกับเรือที่มีเหตุอันสงสัยว่ามีการกระทำความผิดเกิดขึ้นแล้ว

16. รัฐชายฝั่งสามารถใช้การไล่ตามติดพันเรือต่างชาติได้ถึงแม้ว่าเรือต่างชาติจะกระทำละเมิดมาตรการป้องกันของรัฐชายฝั่งก็ตาม เนื่องจากการกระทำละเมิดมาตรการป้องกันเป็นการกระทำละเมิดที่เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ที่ทำหน้าที่ในการคุ้มครองป้องกันต่อสิทธิของรัฐชายฝั่ง อีกทั้ง รัฐชายฝั่งก็สามารถใช้การไล่ตามติดพันเพื่อให้ได้มาซึ่งการลงโทษต่อการฝ่าฝืนมาตรการป้องกันของรัฐชายฝั่งได้ อีกทั้งข้อบทของอนุสัญญาก็ได้ระบุว่ามีการฝ่าฝืนสิทธิที่รัฐชายฝั่งมุ่งคุ้มครอง อันเกี่ยวกับการกระทำละเมิดกฎหมายข้อบังคับ ซึ่งก็มีความหมายถึงกฎเกณฑ์ข้อบังคับในลักษณะการป้องกันในเขตต่อเนื่องอันเป็นส่วนหนึ่งหรือเป็นส่วนที่สัมพันธ์กับสิทธิโดยตรงโดยเฉพาะการป้องกันเกี่ยวกับสิทธิของศาลการ รัฐชายฝั่งจึงใช้การไล่ตามติดพันเรือต่างชาติที่กระทำละเมิดมาตรการป้องกันซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสิทธิในทางศาลการได้

17. รัฐชายฝั่งสามารถใช้สิทธิตรวจเยี่ยมเรือต่างชาติที่อยู่ในเขตต่อเนื่องของรัฐชายฝั่งได้ เนื่องจากข้อบทของอนุสัญญาได้เปิดช่องให้ใช้สิทธิตรวจเยี่ยมได้ในกรณีที่มีการกระทำอันเป็นการแทรกแซงอำนาจซึ่งให้ไว้โดยสนธิสัญญา ซึ่งโดยกรณีที่มีการกระทำความผิดในเขตต่อเนื่องที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผลประโยชน์ของรัฐชายฝั่ง 4 ประการในเขตต่อเนื่อง ก็เท่ากับเป็นการกระทำที่แทรกแซงอำนาจของรัฐชายฝั่งที่มีตามสนธิสัญญา จึงสามารถนำมาปรับใช้โดยอนุโลมได้ในเขตต่อเนื่องเช่นกัน ซึ่งสิทธิในการตรวจเยี่ยมก็เป็นการบังคับใช้สิทธิในการป้องกันอย่างหนึ่ง โดยการใช้สิทธิดังกล่าวจะต้องคำนึงถึงความจำเป็นแต่ละกรณี และความสมเหตุสมผลในกรณี

เกิดขึ้นด้วย ซึ่งเป็นดุลพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว โดยไม่เป็นการทบกระเทือนต่อหลักเสรีภาพในท้องทะเลของเรือต่างชาติจนเกินไป

18. ในการใช้สิทธิในการตรวจเยี่ยมรัฐชายฝั่งอาจใช้อำนาจรัฐต่อกรณีดังกล่าวได้ตามขั้นตอนดังนี้คือ 1) ขั้นตอนการเข้าตรวจเยี่ยม 2) ขั้นตอนการเข้าตรวจเอกสารบนเรือ 3) ขั้นตอนการเข้าตรวจค้นเรือ หากภายหลังจากที่รัฐชายฝั่งดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆ และพบว่ามีการกระทำความผิดเกิดขึ้น รัฐชายฝั่งก็อาจใช้มาตรการในการบังคับใช้สิทธิในการป้องกัน โดยการเข้าจับกุมเรือเช่นว่านั้นได้

19. ในเขตต่อเนื่องของรัฐชายฝั่ง นอกจากรัฐชายฝั่งจะมีสิทธิในการวางข้อกำหนดกฎเกณฑ์และข้อบังคับในลักษณะการป้องกันและการลงโทษต่อการกระทำที่ได้กระทำลงในเขตต่อเนื่องแล้ว รัฐชายฝั่งยังต้องมีหน้าที่ในการเคารพต่อเสรีภาพในการเดินเรือของรัฐอื่นอีกด้วย กล่าวคือสิทธิในการวางข้อกำหนดกฎเกณฑ์และข้อบังคับของรัฐชายฝั่งจะต้องเป็นไปในลักษณะที่ไม่ขัดขวางต่อการใช้เสรีภาพในการเดินเรือของเรือต่างชาติ ด้วยเหตุที่ภายในเขตต่อเนื่องของรัฐชายฝั่งนั้น รัฐอื่นยังคงมีเสรีภาพในการเดินเรือได้โดยเสรี แต่เสรีภาพดังกล่าวในเขตต่อเนื่องมิใช่เสรีภาพสมบูรณ์ดังเช่นในทะเลหลวง เนื่องจากในเขตต่อเนื่องของรัฐชายฝั่งนั้น รัฐชายฝั่งยังคงมีสิทธิบางประการอยู่ อันเกี่ยวกับสิทธิในการใช้สิทธิเหนือเขตต่อเนื่องเพื่อป้องกันและลงโทษต่อการกระทำความผิดในเขตต่อเนื่องภายใต้หลักกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยทะเลกำหนด และต้องเป็นการใช้อย่างสมเหตุสมผลและระมัดระวังต่อผลกระทบที่อาจเกิดกับเสรีภาพในการเดินเรือในเขตต่อเนื่องของรัฐชายฝั่ง

20. ในด้านความรับผิดชอบของรัฐชายฝั่งทั้งหลายที่มาจากการบังคับใช้สิทธิของรัฐชายฝั่งในการป้องกันต่อการกระทำความผิดโดยปราศจากเหตุผลอันสมควร หรือเกิดจากการกระทำอันมิชอบด้วยกฎหมายของรัฐชายฝั่งอาจทดแทนด้วยการจ่ายค่าเสียหาย ซึ่งมาตรการในการเยียวยาทั้งหลาย ก็เพื่อเป็นการยืนยันถึงหลักการของการใช้เขตอำนาจของรัฐชายฝั่งภายในเขตต่อเนื่องในการใช้อย่างสมเหตุสมผล ตามความจำเป็นที่เกิดขึ้น ภายใต้หลักกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยทะเล และเพื่อเป็นการยืนยันถึงการให้ความเคารพต่อหลักเสรีภาพในการเดินเรือที่ยังคงมีอยู่ภายในเขตต่อเนื่องของรัฐชายฝั่ง

จากการศึกษาเปรียบเทียบแนวทางปฏิบัติของรัฐชายฝั่งทั้งหลายที่ได้มีการประกาศเขตต่อเนื่องและการออกกฎหมายภายในใช้บังคับนั้น จากการศึกษาพบว่ากฎหมายต่างประเทศและแนวโน้มทางปฏิบัติของรัฐอื่น ๆ สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 แนวทางดังนี้

1) กลุ่มประเทศที่กำหนดกฎหมายภายในของตนเกี่ยวกับการกระทำที่กระทำลงภายในเขตต่อเนื่องใด ๆ ให้ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับการคลัง การศุลกากร การเข้าเมือง การสุขภาพ ดังเช่นการกระทำที่กระทำลงภายในดินแดนและทะเลอาณาเขตของรัฐนั้น หรือให้ถือว่ากฎหมายทั้ง 4 เรื่อง ขยายการบังคับออกไปใช้ในเขตต่อเนื่องทุกประการ

2) กลุ่มประเทศที่กำหนดกฎหมายภายในของตนที่เกี่ยวกับการกระทำที่กระทำลงภายในเขตต่อเนื่องเป็นความผิดตามกฎหมายและใช้การป้องกันการลงโทษได้ในลักษณะที่มีความสอดคล้องในลักษณะเดียวกับข้อบทหรือมีส่วนเหมือนกับข้อบทของอนุสัญญา

3) กลุ่มประเทศที่กำหนดกฎหมายภายในของตน เกี่ยวกับการลงโทษต่อการละเมิดมาตรการป้องกัน และ/หรือ การมีเขตอำนาจในการวางกฎเกณฑ์ในลักษณะการป้องกันในเขตต่อเนื่องของตน

4) กลุ่มประเทศที่กำหนดกฎหมายภายในของตนในลักษณะการคัดลอก หรืออ้างถึงข้อ 33 แห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 มาเป็นกฎหมายภายในของตน

อนึ่ง แนวทางและผลประโยชน์ที่เหมาะสมของประเทศไทยในการออกและการบังคับใช้กฎหมายอันเกี่ยวกับเขตต่อเนื่องของประเทศไทยนั้น ควรจะยึดถือตามแนวทางปฏิบัติของรัฐในกลุ่มที่ 3 เนื่องจากมีการกำหนดให้รัฐชายฝั่งสามารถใช้เขตอำนาจในการวางกฎเกณฑ์ในลักษณะการป้องกันได้ และให้ใช้เขตอำนาจในการบังคับใช้สิทธิในการลงโทษต่อการละเมิดมาตรการป้องกันทั้งหลายของรัฐชายฝั่งได้ ซึ่งเป็นแนวทางที่เหมาะสมต่อการออกและการบังคับใช้กฎหมายภายในของประเทศไทยในการแก้ปัญหาการลักลอบค่าน้ำมันเถื่อน และยังคงมีความสอดคล้องกับหลักกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยทะเล มากกว่าแนวทางปฏิบัติของรัฐในกลุ่มที่ 1 ที่ให้ขยายการบังคับใช้กฎหมาย 4 เรื่องไปใช้ภายในเขตต่อเนื่องด้วย ซึ่งแนวทางปฏิบัติดังกล่าว นอกจากจะไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายแล้ว ยังอาจก่อให้เกิดความรับผิดชอบในทางระหว่างประเทศได้ ส่วนแนวทางปฏิบัติของรัฐในกลุ่มที่ 3 ก็มีได้ช่วยให้การใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตลอดจนข้อบทกฎหมายมีความชัดเจนขึ้นแต่อย่างใด คงปล่อยให้การใช้อำนาจเป็นไปโดยการใช้ดุลพินิจตลอดจนให้มีการตีความกฎหมายโดยศาลในกรณีที่มีข้อพิพาทเกิดขึ้น ซึ่งแนว

ทางดังกล่าวนี้ถึงแม้ว่าจะมีความเหมาะสม และสอดคล้องกับข้อบทในเรื่องเขตต่อเนื่องมากที่สุดก็ตาม แต่ก็มิได้ช่วยให้การออกและการบังคับใช้กฎหมายใด ๆ มีความชัดเจนขึ้นเลย ส่วนแนวทางปฏิบัติของรัฐในกลุ่มที่ 2 นั้นถึงแม้ว่าจะมีความใกล้เคียงกับแนวทางปฏิบัติของรัฐในกลุ่มที่ 3 ก็ตาม แต่ก็จำกัดการใช้อำนาจในการป้องกันและลงโทษได้เฉพาะมีการกระทำและเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายภายในดินแดนและทะเลอาณาเขตเท่านั้น ซึ่งไม่อาจใช้การป้องกันได้กับกฎหมายที่ใช้บังคับในเขตต่อเนื่องเอง ซึ่งแนวทางปฏิบัติของรัฐในกลุ่มที่ 2 ถึงแม้ว่าจะมีความสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายก็ตาม แต่ก็เป็นการจำกัดแนวความคิดในการป้องกันต่อการกระทำความผิดจนเกินไป ทำให้เขตต่อเนื่องไม่อาจบรรลุวัตถุประสงค์ของเขตได้อย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาถึงความเป็นมาของปัญหาการลักลอบค้าน้ำมันเถื่อนในเขตทางทะเลของประเทศไทย ประกอบกับการพิจารณาถึงหลักกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยทะเลในเรื่องเขตต่อเนื่อง ซึ่งเป็นเขตทางทะเลเขตหนึ่งอันจะช่วยให้ประเทศไทยสามารถใช้สิทธิในการป้องกันต่อการกระทำความผิดในเรื่องที่เกี่ยวกับการคลัง การศุลกากร การเข้าเมือง การสาธารณสุข ได้นั้น ซึ่งการศุลกากรก็เป็นสิทธิประการหนึ่งที่ประเทศไทยสามารถใช้ได้ภายในเขตต่อเนื่อง เพื่อดำเนินการป้องกันการลักลอบค้าน้ำมันเถื่อนที่เกิดขึ้นในเขตต่อเนื่อง จากการศึกษาจะพบว่าปัญหาการลักลอบค้าน้ำมันเถื่อนที่เกิดขึ้นนั้น จะมีลักษณะของการประกอบธุรกิจค้าน้ำมันที่ผิดกฎหมาย ใน 2 ลักษณะ ด้วยกันกล่าวคือ 1) การลักลอบค้าน้ำมันเถื่อนเพื่อใช้ในทะเลเท่านั้น ซึ่งในสวนนี้หมายถึงผู้ใช้น้ำมันในทะเล กับ 2) การลักลอบค้าน้ำมันเถื่อนเพื่อลักลอบนำน้ำมันเข้ามาจำหน่ายภายในประเทศไทยโดยตรง แต่อย่างไรก็ตามไม่ว่าการลักลอบค้าน้ำมันเถื่อนทั้งหลายที่เกิดขึ้น ถ้าหากเป็นการกระทำความผิดเกิดขึ้นภายในทะเลอาณาเขตซึ่งมีระยะขอบเขต 12 ไมล์ทะเลแล้ว การลักลอบค้าน้ำมันเถื่อนดังกล่าวถือได้ว่ามีความผิดตามกฎหมายศุลกากรและกฎหมายอันเกี่ยวกับการจัดเก็บรายได้ของรัฐ ซึ่งมีขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายเฉพาะภายในดินแดนและทะเลอาณาเขตเท่านั้น

อนึ่งสำหรับปัญหาการลักลอบค้าน้ำมันเถื่อนที่เกิดขึ้นนั้น มีสาเหตุสำคัญสองประการอันได้แก่ 1) สภาพปัญหาที่เกิดจากผลประโยชน์จากการลักลอบหนีภาษี และ 2) สภาพปัญหาที่เกิดจากสภาพทำเลที่ตั้ง ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งต่อปัญหาการลักลอบค้าน้ำมันเถื่อนที่เกิดขึ้นอยู่ในปัจจุบันโดยเฉพาะอย่างยิ่งผลประโยชน์จากการลักลอบหนีภาษี ซึ่งสามารถพิจารณาได้จากส่วนต่างของราคาน้ำมันที่เกิดจากอัตราการจัดเก็บภาษีของรัฐกับราคาขายน้ำมันเถื่อนที่มีส่วน

ต่างประมาณลิตรละ 2-3 บาท จากส่วนต่างจำนวนมากดังกล่าวหากผู้ค้าขายน้ำมันเดือนขายได้มากเท่าใดก็เท่ากับจำนวนผลกำไรจำนวนมาก อย่างไรก็ตามสภาพทำเลที่ตั้งของประเทศไทย ก็มี ส่วนสำคัญต่อการลักลอบค้าน้ำมันเดือนเช่นกัน โดยเฉพาะเส้นทางคมนาคมทางทะเลทั้งทางด้าน อ่าวไทยและทะเลอันดามันที่เหมาะสมต่อการลักลอบค้าน้ำมันเดือน ดังจะเห็นได้จากจุดนัดพบที่ เกิดขึ้นในเขตเศรษฐกิจจำเพาะทั้งสองฝั่งทะเล ที่เป็นแหล่งซื้อขายน้ำมันเดือนที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็น เขตที่ตั้งอยู่ภายนอกการบังคับใช้ของกฎหมายไทย อันได้แก่เขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศไทย

อย่างไรก็ตาม การลักลอบค้าน้ำมันเดือนที่เกิดขึ้นได้อาศัยตัวแปรต่าง ๆ ในตลาดค้า น้ำมันเดือนเป็นตัวช่วยให้การลักลอบค้าน้ำมันเดือนยังคงดำเนินการอยู่ต่อไป ซึ่งประกอบไปด้วย ผู้ดำเนินการลักลอบค้าน้ำมันเดือนโดยผู้ค้าน้ำมันรายใหญ่ (เรือบรรทุกน้ำมัน) และผู้ค้าน้ำมัน รายย่อย (เรือประมงดัดแปลง) กับผู้ที่รับน้ำมันเดือน โดยคลังน้ำมันชายฝั่ง ปิมน้ำมันชายฝั่ง และ เรือประมง ซึ่งจากการศึกษาจะพบว่าผู้ลักลอบค้าน้ำมันเดือนโดยส่วนใหญ่จะมีผู้ที่อยู่เบื้องหลัง เป็นผู้ทรงอิทธิพล ตลอดจนนักการเมืองท้องถิ่นนักการเมืองระดับชาติ เจ้าของแพลลาฯ ที่มีการ ติดต่อกับตัวแทนค้าน้ำมันเดือนจากประเทศสิงคโปร์และมีการดำเนินการในลักษณะองค์กร อาชญากรรมที่ถึงแม้ว่าจะมีการจับกุมผู้กระทำความผิดได้ แต่ก็ไม่สามารถจับกุมผู้ที่อยู่เบื้องหลัง ได้เลย สำหรับผู้ที่ลักลอบนำเข้าน้ำมันในอดีตโดยส่วนใหญ่จะเป็นการลักลอบนำเข้าโดยเรือ บรรทุกน้ำมันขนาดใหญ่ที่มีจุดหมายในการขนส่งน้ำมันมายังคลังน้ำมันขนาดใหญ่ แต่ภายหลัง จากที่มีการติดตั้งมิเตอร์ Automatic level Gauge ให้กับคลังน้ำมันชายฝั่งเสร็จเรียบร้อยแล้ว ปัญหาการลักลอบนำเข้าน้ำมันโดยเรือมีคลังน้ำมันขนาดใหญ่เป็นที่รองรับก็ได้รับการแก้ไขให้ หมดไป แต่อย่างไรก็ตามปิมน้ำมันชายฝั่งของเจ้าของแพลลาฯ ที่มีดักเก็บน้ำมันใกล้ชายฝั่งทะเล ตลอดจนเรือประมงขนาดเล็กเรือประมงชายฝั่ง รถบรรทุกน้ำมัน รถยนต์กระบะ ก็เป็นส่วนหนึ่งที่มีผลทำให้การลักลอบค้าน้ำมันเดือนยังคงมีอยู่ กล่าวคือเป็นสถานที่รองรับน้ำมันที่ลักลอบนำเข้ามา ในประเทศไทย ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ก็ได้พยายามใช้การป้องกันและปราบปรามกับผู้รับน้ำมัน เดือน ซึ่งถือได้ว่าเป็นผู้รับน้ำมันลักลอบนำเข้ามาในประเทศไทยอันมีส่วนให้การลักลอบค้าน้ำมัน ยังคงมีอยู่และขยายวงกว้างมากขึ้น

สำหรับวิธีการลักลอบค่าน้ำมันเดือนที่เกิดขึ้นภายในเขตทางทะเลของประเทศไทยนั้นมีหลาย ๆ วิธีด้วยกัน ซึ่งแต่ละวิธีก็มีลักษณะเฉพาะตัวโดยมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน กล่าวคือเป็นการลักลอบค่าน้ำมันเดือนเพื่อการใช้น้ำมันในทะเลเท่านั้น กับการลักลอบค่าน้ำมันเดือนเพื่อนำเข้าน้ำมันมาในประเทศไทยโดยตรง ซึ่งในการลักลอบค่าน้ำมันเดือนเพื่อการใช้น้ำมันในทะเลมักจะกระทำการลักลอบโดยวิธีการขนถ่ายจากเรือน้ำมันขนาดใหญ่ในเขตทางทะเลของประเทศไทย อันได้แก่การขนน้ำมันโดยเรือบรรทุกน้ำมันขนาด 0.5-10 ล้านลิตร ที่มักจะจอดลอยลำในจุดนัดพบ บริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศไทย ทั้งด้านอ่าวไทยและทะเลอันดามัน และวิธีการลักลอบจำหน่ายน้ำมันก่อนการนำส่งไปยังคลังน้ำมันที่กำหนดไว้ซึ่งมักจะเป็นการกระทำ ความผิดโดยเรือน้ำมันขนาดใหญ่เช่นกัน ส่วนการลักลอบค่าน้ำมันเดือนเพื่อนำน้ำมันเข้ามาในประเทศไทยโดยตรงนั้นมักจะกระทำการลักลอบโดยวิธีการ การแจ้งปริมาณน้ำมันที่ต่ำกว่าความเป็นจริง ซึ่งมี 2 ลักษณะ ดังนี้ 1) การแจ้งปริมาณการนำเข้าน้ำมันที่ต่ำกว่าความเป็นจริง ซึ่งเป็นการลักลอบนำเข้าน้ำมันโดยเรือบรรทุกน้ำมันขนาดใหญ่ เพื่อขนถ่ายน้ำมันลักลอบมายังคลังที่ปกติเป็นคลังนำเข้าน้ำมันตามกฎหมาย โดยอาศัยวิธีการที่จะต้องผ่านพิธีการศุลกากรในการแจ้งปริมาณน้ำมัน แต่เป็นการสำแดงข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับปริมาณน้ำมันที่ต่ำกว่าความเป็นจริง 2) การแจ้งปริมาณการขนถ่ายน้ำมันที่ต่ำกว่าความเป็นจริง ซึ่งเป็นการลักลอบนำเข้าน้ำมัน โดยเรือบรรทุกน้ำมันขนาดใหญ่เพื่อขนถ่ายน้ำมัน จากคลังที่ปกติเป็นการนำเข้าไปยังคลังน้ำมันที่ปกติไม่มีการนำเข้าน้ำมันตามกฎหมายและทำการแจ้งปริมาณน้ำมันที่ต่ำกว่าความเป็นจริง สำหรับวิธีการนำน้ำมันเดือนเข้ามาในประเทศไทยอีกวิธีการหนึ่งมักจะเป็นการลักลอบนำเข้าโดยเรือประมงดัดแปลง โดยมักจะทำการสูบน้ำมันไปยังคลังน้ำมันชายฝั่ง ปิมน้ำมันชายฝั่ง รถบรรทุกน้ำมันตลอดจนจำหน่ายให้กับเรือประมงขนาดเล็ก และเรือประมงชายฝั่ง ซึ่งวิธีการต่าง ๆ นอกจากวิธีการแจ้งปริมาณน้ำมันที่ต่ำกว่าความเป็นจริง ซึ่งมีฐานความผิดตามกฎหมายศุลกากรเป็นการกระทำความผิดฐานหลีกเลี่ยงค่าภาษีอากรมาตรา 27 ประกอบกับฐานความผิดในการสำแดงเท็จ มาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 แล้ว วิธีการในส่วนที่เหลือจึงเป็นการกระทำความผิดในฐานการหลบหนีศุลกากรตามมาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469

อนึ่ง สำหรับวิธีการติดต่อซื้อขายน้ำมันเดือนมักจะเป็นการกระทำความผิดโดยการอาศัยคลื่นวิทยุที่ใช้ในทะเลเป็นสำคัญ อันได้แก่ คลื่นวิทยุแบบ Single Side Band คลื่นวิทยุ เอ เอ็ม เอฟ เอ็ม ซึ่งมีมากถึง 480 ช่อง ซึ่งในการติดต่อจะใช้การติดต่อเป็นรหัสลับทั้งการติดต่อ

ที่เกี่ยวกับชื่อเรือตลอดจนชื่อลูกค้าต่าง ๆ จะมีการกระทำเป็นความลับ และรู้กันในหมู่ผู้ค้าน้ำมันกับลูกค้าประจำเท่านั้น ส่วนการจ่ายเงินมักจะใช้วิธีโอนเงินผ่านธนาคารตอนสิ้นเดือน ให้กับผู้ค้าน้ำมันเดือน โดยไม่จำเป็นต้องจ่ายเงินสด

ในด้านผลกระทบจากปัญหาการลักลอบค้าน้ำมันเดือนในเขตทางทะเลของประเทศไทยนั้นผลที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการลักลอบค้าน้ำมันเดือนได้ส่งผลกระทบให้เกิดกับ ภาวะทางเศรษฐกิจและการพัฒนาประเทศ ความมั่นคงตลอดจนก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคมโดยรวม ซึ่งผลกระทบที่เกิดขึ้นโดยตรงนั้นทำให้ประเทศไทยสูญเสียรายได้จากการจัดเก็บภาษีที่คาดการณ์ไว้ ในปี 2539 มีจำนวนมากกว่า 6,000 ล้านบาท ซึ่งมีปริมาณลักลอบนำเข้าน้ำมันเป็นจำนวนถึง 2,791.3 ล้านลิตร ซึ่งมีผลทำให้ผู้ค้าน้ำมันโดยสุจริตสูญเสียโอกาสในการทำการค้าที่ไม่เป็นธรรมจากการคาดการณ์ตั้งแต่ปี 2533-2537 มูลค่าการค้าการตลาดที่บริษัทผู้ค้าน้ำมันโดยสุจริตถึงได้รับรวมมูลค่าประมาณ 5,164 ล้านบาทนั้น กลับกลายเป็นผลกำไรของผู้ลักลอบค้าน้ำมันเดือน อย่างไรก็ตามการลักลอบค้าน้ำมันเดือนยังก่อให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศ ทั้งในด้านการทหาร การข่าวตลอดจนปัญหาเรื่องยาเสพติดที่มีมากับปัญหาการลักลอบค้าน้ำมันเดือน ซึ่งการทำงานของผู้ดำเนินการลักลอบค้าน้ำมันเดือนนั้นมีลักษณะเป็น องค์กรอาชญากรรม เนื่องจากระบบการทำงานมีการสั่งงานกันเป็นระบบตลอดจนการทำงานต่าง ๆ อาศัยช่องทางธุรกิจที่ทำอยู่แล้ว ประกอบกับการกระทำความผิดที่เกี่ยวกับอาชญากรรมในด้านอื่น ๆ อีกด้วย

อนึ่งสำหรับผลกระทบที่เกิดขึ้นโดยอ้อมจากปัญหาการลักลอบค้าน้ำมันเดือนนั้น น้ำมันเดือนที่ลักลอบนำเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทยทั้งหมดที่กรมศุลกากร ดำรวจน้ำ กองทัพเรือจับได้นั้นภายหลังการตรวจสอบน้ำมันโดยฝ่ายควบคุมคุณภาพการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย (ป.ต.ท) จะพบว่าน้ำมันเดือนนั้นไม่มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กระทรวงพาณิชย์ประกาศกำหนดทั้งสิ้น ซึ่งหากนำมาใช้งานกับเครื่องยนต์ซึ่งนอกจากจะทำให้เครื่องยนต์เกิดความเสียหายแล้วยังทำให้เครื่องยนต์มีอายุการใช้งานที่สั้นลงตลอดจนก่อให้เกิดปัญหากับสิ่งแวดล้อมโดยรวมอีกด้วย

จากปัญหาที่เกิดขึ้นประเทศไทยได้พยายามแก้ไขปัญหาการลักลอบค้าน้ำมันเดือนอย่างเต็มที่ รวมทั้งการประกาศเขตต่อเนื่องออกไปเป็นระยะ 24 ไมล์ ทะเลจากเส้นฐานของประเทศไทยจากการประกาศเขตต่อเนื่องดังกล่าวทำให้ประเทศไทยมีปัญหาจากการดำเนินการ

ป้องกันและปราบปรามการลักลอบค้ำน้ำมันเถื่อนในเขตต่อเนื่องของประเทศไทย จากการศึกษาพบว่า มีข้อจำกัดหลาย ๆ ประการอันเป็นอุปสรรคต่อการบังคับใช้กฎหมาย อันมีที่มาจากปัญหาเกี่ยวกับสภาพปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องไม่อาจใช้นบังคับได้ภายในเขตต่อเนื่อง ซึ่งมีพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 พระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำความผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ.2490 พระราชบัญญัติเพิ่มอำนาจตำรวจในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดทางน้ำ พ.ศ.2496 เป็นปัญหาประการสำคัญประการหนึ่งในการวางข้อกำหนดกฎหมายและให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายในเขตน่านน้ำไทยซึ่งข้อกำหนดกฎหมายดังกล่าวมีข้อจำกัดการบังคับใช้อยู่เพียงภายในอาณาเขตของประเทศไทยเท่านั้น แต่ไม่สามารถขยายการบังคับออกไปใช้ภายนอกอาณาเขตของประเทศไทยได้ อันได้แก่ ภายในเขตต่อเนื่องและเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ซึ่งกฎหมายดังกล่าวนี้เป็นกฎหมายที่ให้อำนาจรวมทั้งรองรับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ ที่มีขอบเขตการบังคับการภายในอาณาเขตของประเทศไทยเท่านั้น แต่ในเขตที่อยู่ภายนอกอาณาเขตของประเทศไทยได้แก่ เขตต่อเนื่อง เขตเศรษฐกิจจำเพาะ กฎหมายดังกล่าวไม่อาจใช้นบังคับและรองรับต่อการป้องกันและปราบปรามการลักลอบค้ำน้ำมันเถื่อนได้ ดังนั้นในกรณีที่มีการลักลอบค้ำน้ำมันเถื่อนเกิดขึ้นในเขตต่อเนื่อง จึงไม่มีบทกฎหมายใดเลยที่จะเป็นตัวกำหนดความผิดของการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ำน้ำมันเถื่อน ตลอดจนให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ในการดำเนินการตามกฎหมายกับผู้กระทำความผิดได้เลย

นอกจากสภาพปัญหาในดับทกฎหมายที่จำกัดขอบเขตการบังคับใช้ภายในอาณาเขตของประเทศไทยแล้ว ปัญหาจากการดำเนินงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ อันได้แก่ หน่วยงานเหล่านี้คือ ฝ่ายปราบปรามทางทะเล กรมศุลกากร กองเรือป้องกันฝั่งกองทัพเรือ กองตำรวจน้ำ กรมตำรวจก็มีปัญหาในทางปฏิบัติเช่นกัน ซึ่งมีปัญหาในหลาย ๆ ด้าน อันเป็นปัญหาและอุปสรรคต่อการปฏิบัติงานในแต่ละครั้ง ซึ่งปัญหาดังกล่าวนับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งที่ทำให้การปฏิบัติงานไม่สามารถบรรลุเป้าหมายได้อย่างแท้จริง ปัญหาในการดำเนินงานของหน่วยงานของรัฐ สามารถสรุปถึงปัญหาได้ดังนี้คือ 1) ปัญหาเรื่องการจับกุมผู้กระทำความผิดในทะเล 2) ปัญหาเรื่องการรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับสัญญาเช่าเรือ 3) ปัญหาการพิสูจน์หลักฐานในการดัดแปลงเรือ 4) ปัญหาการพิสูจน์ใบซื้อขายน้ำมัน 5) ปัญหาเกี่ยวกับสัญชาติของเรือที่กระทำความผิด 6) ปัญหาการตรวจสอบทะเบียนเรือ 7) ปัญหาเรื่องการประสานงานระหว่างหน่วยงาน 8) ปัญหาด้านงบประมาณที่มีจำกัด 9) ปัญหาความล้าสมัยของเครื่องมือ 10) ปัญหาทางด้านภูมิศาสตร์ทางทะเล

11) ปัญหาการติดตามผลคดีในชั้นพนักงานสอบสวน 12) ปัญหาการสั่งไม่ฟ้องคดีโดยพนักงานอัยการ 13) ปัญหาจากนโยบายการปราบปรามยังไม่ชัดเจน

สำหรับแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นนั้น รัฐบาลพยายามใช้การป้องกันต่อปัญหาการลักลอบค้ำน้ำมันเถื่อนที่เกิดขึ้นในหลาย ๆ แนวทาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความพยายามเสนอร่างกฎหมายทั้ง 3 ฉบับ ให้มีผลบังคับใช้ได้ภายในเขตต่อเนื่อง และเป็นตัวบทกฎหมายที่รองรับอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงานในเขตต่อเนื่อง จากการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติทั้ง 3 ฉบับ จะพบว่า ในการเสนอร่างพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 โดยการแก้ไขคำนิยามคำว่า “น่านน้ำไทย” ก็เพื่อเป็นการขยายอำนาจบังคับการของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเดินเรือในน่านน้ำไทยเฉพาะบางเรื่องเท่านั้นเพื่อให้ออกไปใช้บังคับเหนือเขตต่อเนื่องของประเทศไทยด้วย ซึ่งมีเพียงบางมาตราเท่านั้นที่กำหนดถึงการบังคับใช้ในเขตน่านน้ำไทย จึงไม่น่าจะเป็นการสร้างปัญหาให้กับเรือต่างชาติ จนถึงขนาดกับการกำหนดกฎหมายในลักษณะขัดต่อเสรีภาพในการเดินเรือที่เข้ามาในเขตต่อเนื่องหรือเป็นการสร้างภาระให้แก่เรือที่เข้ามาในเขตต่อเนื่องจนเกินไป

สำหรับร่างพระราชบัญญัติ สุลกากรที่ ออกมาเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ สุลกากร พ.ศ.2469 นั้น ถือว่าเป็นร่างพระราชบัญญัติที่มีความสอดคล้องกับหลักกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยกฎหมายทะเลในเรื่องเขตต่อเนื่อง กล่าวคือบทบัญญัติตามความในมาตราต่าง ๆ ที่อยู่ร่างพระราชบัญญัตินี้ทั้งบทบัญญัติที่ออกมาในลักษณะการวางกฎเกณฑ์และข้อบังคับ ในลักษณะการป้องกันต่อการกระทำความผิด การวางกฎเกณฑ์ข้อบังคับในลักษณะการลงโทษต่อการกระทำความผิด การบังคับใช้สิทธิในการป้องกันและการบังคับใช้สิทธิในการลงโทษ อีกทั้งร่างพระราชบัญญัติ สุลกากรที่ได้ออกมาเพื่อจะใช้บังคับนั้น ก็ยังมีความสอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติของรัฐต่าง ๆ ในกลุ่มที่ 3 ที่ได้ออกกฎหมายในลักษณะการมีเขตอำนาจในการวางกฎเกณฑ์ข้อบังคับในลักษณะการป้องกันต่อการกระทำความผิดมิให้เกิดขึ้น และสามารถใช้อำนาจเหนือเขตต่อเนื่องได้ รวมทั้งกำหนดมาตรการในการลงโทษ ซึ่งนอกจากจะเป็นการลงโทษต่อการกระทำความผิดที่ได้กระทำภายในดินแดนและทะเลอาณาเขต แล้วยังรวมถึงการลงโทษต่อการละเมิดมาตรการป้องกันของรัฐชายฝั่งที่ใช้อำนาจเหนือเขตต่อเนื่องด้วย ซึ่งแนวทางในการร่างพระราชบัญญัติ สุลกากรดังกล่าวถือได้ว่าเป็นแนวทางที่เหมาะสมที่สุด ซึ่งนอกจากจะมีความสอดคล้องกับ

ข้อบทแล้วยังสอดคล้องกับการพัฒนาที่ผ่านมาในอดีตของเขตต่อเนื่องทำให้ประเทศไทยสามารถปกป้องคุ้มครองผลประโยชน์ของประเทศไทยมิให้ถูกละเมิดอย่างดีที่สุดและไม่เป็นการละเมิดสิทธิเสรีภาพในการเดินเรือของรัฐอื่นจนเกินไป

สำหรับร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการปฏิบัติการของพนักงานเจ้าหน้าที่ในเขตต่อเนื่อง เพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิด ซึ่งตามมาตรา 6 วรรคแรก เป็นร่างกฎหมายที่ออกตามแนวทางปฏิบัติของรัฐ ในกลุ่มแรกๆ ที่เห็นว่ากฎหมายทั้ง 4 เรื่องสามารถขยายขอบเขตการบังคับใช้ออกไปได้ถึงภายในเขตต่อเนื่องด้วย ซึ่งเป็นร่างกฎหมายที่ไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของหลักกฎหมายในเรื่องเขตต่อเนื่อง อีกทั้งยังไม่สอดคล้องกับการพัฒนาที่ผ่านมาในอดีตของเขตต่อเนื่อง เนื่องจากการขยายการบังคับใช้กฎหมาย 4 ประการออกไปในเขตต่อเนื่องอาจทำให้เกิดการกระทบกับเสรีภาพในการเดินเรือของเรือต่างชาติ และอาจก่อให้เกิดความรับผิดชอบในทางระหว่างประเทศได้ ถึงแม้ว่าการบัญญัติกฎหมายในลักษณะดังกล่าวจะทำให้ประเทศไทยสามารถรักษาผลประโยชน์บางอย่างได้มากที่สุดก็ตาม แต่ก็ไม่เป็นการเหมาะสมที่จะใช้สิทธิของประเทศไทยจนไปขัดกับสิทธิเสรีภาพของรัฐอื่น แต่อย่างไรก็ตามแนวทางการบัญญัติกฎหมายที่กำหนดให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ว่าจะเป็นตามมาตรา 6 วรรค 2 มาตรา 7 มาตรา 8 ก็เป็นแนวทางที่เหมาะสมและสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายในเรื่องเขตต่อเนื่อง ซึ่งเป็นการกำหนดให้ใช้มาตรการบังคับใช้สิทธิในการป้องกันต่อการกระทำความผิดที่รัฐชายฝั่งสามารถทำได้ และเป็นการพิทักษ์รักษาผลประโยชน์ของประเทศไทยได้อย่างเหมาะสมกับกรณีการใช้สิทธิในการป้องกันต่อการกระทำความผิดที่อาจเกิดขึ้นได้ภายในเขตต่อเนื่อง

อย่างไรก็ตามมาตรการในการแก้ไขปัญหานอกจากการเสนอร่างพระราชบัญญัติเพื่อให้สามารถใช้บังคับเหนือการกระทำใด ๆ ภายในเขตต่อเนื่องแล้ว การแก้ไขปัญหาดังกล่าวจะรวมถึงมาตรการในการป้องกัน และปราบปรามต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับปัญหาการลักลอบค้าน้ำมันเถื่อนในอีกหลาย ๆ วิธีเพื่อใช้ในการแก้ไขปัญหาดังต่อไปนี้ 1) การออกกฎระเบียบเกี่ยวกับการเก็บและการขนย้ายน้ำมัน 2) การควบคุมตัวสารละลาย (โซลเว้นท์) 3) การเติมสาร Marker ในน้ำมันดีเซลที่เสียภาษีแล้ว 4) การตรวจสอบคลังน้ำมันโดยกรมโยธาธิการ 5) การกำหนดให้มีผู้ตรวจสอบอิสระ 6) การตรวจสอบสถานีบริการน้ำมัน 7) การปราบปรามการลักลอบค้าน้ำมันเถื่อนทั้งทางบกและทางทะเล

ข้อเสนอแนะต่อการออกและการบังคับใช้กฎหมายในเขตต่อเนื่องของประเทศไทยเพื่อแก้ไขปัญหาการลักลอบค่าน้ำมันเดือน

จากการศึกษาวิจัยที่ผ่านมาผู้เขียนมีข้อเสนอแนะในการแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติศุลกากรและร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการปฏิบัติการของพนักงานเจ้าหน้าที่ในเขตต่อเนื่องเพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิด เพื่อให้ร่างพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับสามารถบังคับใช้ได้ภายในเขตต่อเนื่องโดยมีความสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายและหลักกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยทะเลในเรื่องเขตต่อเนื่อง ซึ่งผู้เขียนจะแสดงให้เห็นถึงข้อควรเสนอแนะเพิ่มเติมตลอดจนผลประโยชน์ที่จะได้รับจากการแก้ไขร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวตลอดจนเสนอแนะถึงการแก้ไขเพิ่มเติมหรือเสนอข้อคิดเห็นบางประการเพื่อให้การแก้ไขปัญหาการลักลอบค่าน้ำมันเดือนสามารถกระทำได้อย่างดีที่สุด

1) ข้อเสนอในการแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติศุลกากร

มาตรา 37 ตรี ห้ามมิให้เรือที่อยู่ในเขตต่อเนื่องหยุดลอยลำหรือจอดเรือโดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ถ้านายเรือผู้ใดฝ่าฝืนมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรานี้เป็นเพียงข้อกำหนดในการห้ามจอดลอยลำในเขตต่อเนื่อง ตลอดจนกำหนดโทษของการฝ่าฝืนไว้ในลักษณะโทษปรับเท่านั้น แต่ไม่ได้บัญญัติกฎหมายไว้ ถึงลักษณะในการจอดลอยลำเพื่อเตรียมการในกระทำความผิดด้วย อาทิเช่นการจอดลอยลำเพื่อหาโอกาสในการขนถ่ายสินค้าหรือแม้แต่หาโอกาสในการขายน้ำมันเดือนก็ตาม ซึ่งตามความในมาตรา 37 จัตวาได้บัญญัติถึงลักษณะการกระทำความผิดที่เกี่ยวกับการขนถ่ายสิ่งของใด ๆ โดยไม่มีเหตุอันสมควรไว้ แต่ก็มิได้ระบุถึงขั้นตอนการเตรียมการในการกระทำความผิดไว้ ก่อนที่จะเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 37 จัตวา

ในกรณีดังกล่าวผู้เขียนเห็นว่าควรเพิ่มเติมข้อความตามกฎหมายเป็นมาตรา 37 ตรี วรรคสอง โดยการบัญญัติกฎหมายในลักษณะของการผลักระการพิสูจน์เจตนาในการกระทำความผิดของเรือที่มาจอดลอยลำในเขตต่อเนื่องโดยไม่มีเหตุอันสมควรให้เป็นในลักษณะที่ว่าผู้กระทำความผิดตามมาตรา 37 ตรี วรรคแรกมีเจตนาในการจะกระทำความผิด ตามมาตรา 37 จัตวา วรรคแรก เว้นแต่จะพิสูจน์ได้เป็นอย่างอื่น โดยการบัญญัติเพิ่มเติมเป็นมาตรา 37 ตรีวรรคสอง ดังนี้

“การกระทำความผิดตามความในวรรคแรก ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้กระทำความผิด มีเจตนาจะกระทำความผิด ตามความที่บัญญัติไว้ในมาตรา 37 จัตวา วรรคแรก เว้นแต่จะพิสูจน์ให้เห็นเป็นอย่างอื่น”

ในการบัญญัติกฎหมายในลักษณะการวางกฎเกณฑ์ในลักษณะการป้องกันเช่นว่านี้ จะช่วยให้ประเทศไทยสามารถใช้การป้องกันต่อการเตรียมการในการกระทำความผิดได้ด้วย ซึ่งจะช่วยให้การป้องกันต่อการกระทำความผิดในเขตต่อเนื่องของประเทศไทยได้ผลดียิ่งขึ้นสมกับการเป็นเขตกันชนและตรวจสอบต่อการกระทำความผิด ซึ่งกฎหมายในลักษณะนี้จะทำให้ผู้ที่มีเจตนาในการกระทำความผิด ต้องมีภาระหน้าที่ในการพิสูจน์ความสุจริตของตนจากการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ข้อบังคับในลักษณะการป้องกันต่อการกระทำความผิด โดยการจอดลอยลำโดยไม่มีเหตุอันสมควรตามความในมาตรา 37 ตรี วรรคแรก

จากการบัญญัติกฎหมายดังกล่าวทำให้มาตรา 37 ตรี วรรค 2 มีส่วนช่วยให้การปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถกระทำได้ผลดีมากขึ้น เนื่องจากหากผู้กระทำความผิดสามารถพิสูจน์ได้ว่าไม่มีเจตนากระทำความผิด ตามมาตรา 37 จัตวา วรรคแรกก็ให้มีความรับผิดตามมาตรา 37 ตรี วรรคแรก เช่น การจอดลอยลำโดยไม่มีเหตุอันควรแต่มีใบขนสินค้าอย่างถูกต้อง แต่ในทางกลับกันถ้าหากผู้กระทำความผิดไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าตนไม่มีเจตนาจะกระทำความผิดที่เกี่ยวกับการลักลอบขนถ่ายสินค้าใด ๆ ตามมาตรา 37 จัตวา วรรคแรกในกรณีดังกล่าวก็ให้ผู้กระทำความผิดก็ต้องรับผิดตามมาตรา 37 จัตวา วรรคแรก อาทิเช่น การจอดลอยลำในเขตต่อเนื่องโดยไม่มีเหตุอันสมควรและไม่มีใบขนส่งสินค้า ตลอดจนไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าตนเองไม่มีเจตนาจะกระทำความผิดในเขตต่อเนื่อง

มาตรา 37 จัตวา ห้ามมิให้เรือที่อยู่ในเขตต่อเนื่องขนถ่ายสิ่งของใด ๆ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ถ้านายเรือหรือบุคคลใดฝ่าฝืนมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับเป็นเงินสองเท่าของราคาของหรือปรับเป็นเงินห้าหมื่นบาท แล้วแต่จำนวนใดจะมากกว่า หรือทั้งจำทั้งปรับ

ของใด ๆ อันเนื่องด้วยความผิดตามมาตรานี้ ให้ริบเสียสิ้นโดยไม่พักต้องคำนึงว่าบุคคลผู้ใดจะต้องรับโทษหรือไม่

มาตรานี้เป็นเพียงข้อกำหนดในการห้ามมิให้มีการขนถ่ายสิ่งของใด ๆ ภายในเขตต่อเนื่องโดยไม่มีเหตุอันสมควร และกำหนดโทษไว้สำหรับการฝ่าฝืนเช่นว่านั้น แต่ไม่ได้กำหนดความ

ผิดและโทษไว้สำหรับการกระทำความผิดในเขตต่อเนื่อง แต่ผลของความเสียหายได้เกิดขึ้นภายในดินแดนและทะเลอาณาเขตของประเทศไทยแล้ว

ในกรณีดังกล่าวนี้ผู้เขียนเห็นว่าควรเพิ่มเติม ข้อความตามกฎหมายเป็นมาตรา 37 จัตวา วรรคสองโดยการบัญญัติกฎหมายในลักษณะการกำหนดความผิดและโทษในการกระทำความผิดที่เกิดขึ้น ภายในเขตต่อเนื่อง แต่ผลของความเสียหายดังกล่าวเกิดขึ้นภายในดินแดนและทะเลอาณาเขตของประเทศไทยแล้ว และในการกระทำความผิดดังกล่าว เป็นความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากร และให้รับโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 27 โดยการบัญญัติเพิ่มเติมเป็นมาตรา 37 จัตวา วรรคสอง ดังนี้

“ถ้าการกระทำความผิดตามความในวรรคแรก ก่อให้เกิดผลเสียหายขึ้นภายในดินแดนและทะเลอาณาเขต และเป็นความผิดตามกฎหมายศุลกากรที่เกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากรแล้ว ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 27”

การบัญญัติกฎหมายในลักษณะของการกำหนดให้การกระทำความผิดที่ได้กระทำลงภายในเขตต่อเนื่อง และผลจากการกระทำดังกล่าว เกิดเป็นความเสียหายขึ้นภายในดินแดนและทะเลอาณาเขตเป็นความผิดตามกฎหมายฐานลักลอบหนีศุลกากรนั้น จะช่วยให้ประเทศไทยสามารถลงโทษต่อการกระทำความผิดที่ได้กระทำภายในเขตต่อเนื่องได้ด้วย ซึ่งการปรับให้เป็นความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากรตามมาตรา 27 ไม่เท่ากับเป็นการขยายการบังคับของกฎหมาย 4 เรื่อง โดยเฉพาะการศุลกากรออกไปใช้ภายในเขตต่อเนื่อง เนื่องจากความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากรไม่จำเป็นต้องเป็นของที่จะต้องเสียภาษีเสมอไป แต่ไม่ว่าของจะต้องเสียภาษีหรือไม่ก็ตาม ถ้าไม่ได้มีการผ่านพิธีการศุลกากรตามที่กฎหมายกำหนดก็อาจมีความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากรได้

การบัญญัติกฎหมายดังกล่าวจะช่วยให้การป้องกันและโทษต่อการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นภายในเขตต่อเนื่องได้ผลดียิ่งขึ้น เนื่องจากกรณีการลักลอบค้าน้ำมันเถื่อนที่ได้กระทำภายในเขตต่อเนื่อง ถึงแม้ว่าในเขตต่อเนื่องรัฐจะไม่สามารถเก็บภาษีศุลกากรได้ก็ตาม แต่ความเสียหายดังกล่าวก็เกิดขึ้นภายในดินแดนและทะเลอาณาเขตได้เช่นกัน ดังจะเห็นได้จากในกรณีที่เราจะต้องมาเติมน้ำมันที่ชายฝั่งแต่กลับไปเติมน้ำมันในทะเล การกระทำดังกล่าวของผู้ค้าน้ำมันเถื่อนก็ทำให้รัฐสูญเสียรายได้ จากการจัดเก็บภาษี ตลอดจนผู้ค้าน้ำมันโดยสุจริตก็เสียโอกาสในการค้าที่ไม่เป็นธรรมแล้ว ดังนั้น ในกรณีที่ผลแห่งความเสียหายดังกล่าวเกิดขึ้นแล้วจึงควรให้ประเทศไทยสามารถบัญญัติกฎหมายกำหนดความผิดตลอดจนการลงโทษให้ขยายไปถึงกับการกระทำความผิดที่ได้กระทำในเขตต่อเนื่องด้วย

มาตรา 37 ฉ ในกรณีที่มีเหตุสงสัยว่ามีการลักลอบหรือจะลักลอบหนีศุลกากรหรือมีความผิดเกิดขึ้นในเขตต่อเนื่อง ให้พนักงานศุลกากรมีอำนาจสั่งหรือบังคับให้นายเรือหยุดเพื่อ การตรวจค้นหรือจับกุม หรือนำเรือไปยังที่แห่งหนึ่งแห่งใดได้

เมื่อพนักงานศุลกากรได้จับผู้ต้องหาและส่งให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ใดแล้วให้ พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่นั้นมีอำนาจสอบสวนในระหว่างรอคำสั่งแต่งตั้งพนักงานสอบสวนผู้ รับผิดชอบจากอัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาทั้งนี้ มิให้นับเวลาเดินทางตามปกติที่นำตัวผู้ต้องหาส่งให้พนักงานสอบสวนดังกล่าวเป็นเวลาควบคุมผู้ ต้องหาของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา”

มาตรานี้เป็นเพียงข้อกำหนดในการให้อำนาจ แก่พนักงานในการออกคำสั่งให้หยุดเรือ เพื่อทำการตรวจค้นจับกุม หรือนำเรือไปยังที่แห่งหนึ่ง แห่งใดแต่มิได้มีการระบุถึงโทษแห่งการ ผ่าฝืนมาตรการบังคับใช้สิทธิในการป้องกันดังกล่าวไว้ อีกทั้งความในวรรคสองที่กำหนดหน้าที่ ของพนักงานศุลกากร เมื่อได้จับกุมผู้ต้องหาและส่งตัวให้พนักงานสอบสวน แต่ไม่ระบุถึงการยึด เรือและสิ่งของไว้ด้วย

ในกรณีดังกล่าวผู้เขียนเห็นว่าควรเพิ่มเติมบทลงโทษสำหรับการฝ่าฝืนหรือขัดขืนคำสั่ง ให้หยุดของพนักงานเจ้าหน้าที่ไว้ด้วย ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดโทษปรับหรือจำคุกก็ตามเพื่อให้รัฐ สามารถลงโทษต่อการฝ่าฝืนมาตรการในการบังคับใช้สิทธิในการป้องกันต่อการกระทำความผิด ที่เกี่ยวกับการหยุดเรือ การตรวจค้น การจับกุมเรือ เป็นข้อความต่อท้ายความในมาตรา 37 ฉ วรรคแรกไว้ และให้มีการระบุถึงการยึดเรือและสิ่งของเพิ่มเติม ต่อท้ายจากการจับกุมผู้ต้องหา ตามควรในวรรค 2 ดังนี้

มาตรา 37 ฉ “ในกรณีที่มีเหตุสงสัย ว่ามีการลักลอบหรือจะลักลอบหนี ศุลกากรหรือมีความผิดเกิดขึ้นในเขตต่อเนื่อง ให้พนักงานศุลกากรมีอำนาจสั่ง หรือบังคับให้นายเรือหยุดเพื่อ การตรวจค้นหรือจับกุม หรือนำเรือไปยังที่แห่ง หนึ่งแห่งใดได้ ในกรณีที่นายเรือหรือนุคคลใดขัดขืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งให้หยุด เรือ หรือขัดขืนการจับกุม การตรวจค้น หรือขัดขืนด้วยประการใด ๆ ก็ดี ผู้ ผ่าฝืนเช่นว่านั้นมีความผิด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน.....เดือน หรือปรับเป็น เงินไม่เกิน.....บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

เมื่อพนักงานศุลกากรได้จับกุมผู้ต้องหาหรือยึดเรือหรือสิ่งของใด ๆ และส่ง ให้พนักงานสอบสวน”

การบัญญัติกฎหมายในลักษณะดังกล่าว จะช่วยให้รัฐสามารถใช้การลงโทษต่อผู้ที่กระทำการขัดขืนไม่ยอมรับคำสั่ง หรืออำนาจในการบังคับใช้สิทธิในการป้องกันต่อการกระทำ ความผิดที่เกิดขึ้นภายในเขตต่อเนื่องได้ ซึ่งเป็นสิทธิที่รัฐชายฝั่งมีจากการถูกละเมิดมาตรการ บังคับใช้สิทธิในการป้องกัน และยังช่วยให้การป้องกันของประเทศไทยต่อการกระทำ ความผิดภายในเขตต่อเนื่องได้ผลดียิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตามสำหรับโทษตามความในมาตรา 37๑ นี้ผู้เขียนเห็นว่า ควรมิบทลงโทษ ต่อร่างกายในการจำคุกประกอบกับการปรับด้วย ซึ่งการลงโทษต่อร่างกายดังกล่าว ความผิดที่เกิดขึ้นนอกจากจะเป็นการฝ่าฝืนมาตรการในการวางกฎเกณฑ์ในลักษณะการป้องกันแล้ว ยังฝ่าฝืนต่อมาตรการในการบังคับใช้สิทธิในการป้องกันซ้ำอีก ดังนั้นโทษสำหรับความผิดดังกล่าว จึงต้องรุนแรงกว่าการฝ่าฝืนมาตรการในการวางกฎเกณฑ์ในลักษณะการป้องกันเพียงอย่างเดียว ดังนั้นจึงเป็นการสมควรที่จะต้องกำหนดโทษจำคุกสำหรับการกระทำ ความผิดดังกล่าวด้วย

2) ข้อเสนอในการแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการปฏิบัติการของ พนักงานเจ้าหน้าที่ในเขตต่อเนื่องป้องกัน และปราบปรามการกระทำ ความผิด

มาตรา 3 บรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วใน พระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรานี้เป็นการบัญญัติกฎหมายในลักษณะการกำหนดให้บรรดาบทกฎหมาย กฎ และ ข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้จะต้องถูกยกเลิก และให้ใช้มาตรา 3 นี้ แทน

ในกรณีดังกล่าวผู้เขียนเห็นว่าความต้องการที่แท้จริงของร่างกฎหมายดังกล่าวนี้ ต้องการให้เป็นกฎหมายแม่บทในลักษณะเป็นตัวกลางในการกำหนดอำนาจหน้าที่ของพนักงาน เจ้าหน้าที่ ในการดำเนินการตามสิทธิที่มีตามกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าข้อความที่มีในมาตรา 3 เท่ากับเป็นการยกเลิกบทบัญญัติในกฎหมายอื่น ๆ ที่มีการบัญญัติไว้แล้วใน พระราชบัญญัตินี้ ดังนั้นเพื่อให้มาตรา 3 และพระราชบัญญัตินี้ทำหน้าที่ในการเป็นกฎหมายแม่ บท แท้จริง จึงสมควรแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความในส่วนของคำว่า “ที่มีบัญญัติไว้และในพระราช บัญญัตินี้” ออกไป คงเหลือเฉพาะข้อความที่กำหนดถึงการขัดแย้งเท่านั้น ดังนี้

มาตรา 3 “บรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของ ประเทศไทยในเรื่อง การคลัง การศุลกากร การเข้าเมือง การสาธารณสุข ซึ่งขัดหรือแย้งกับบท แห่งพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน”

การบัญญัติกฎหมายในลักษณะเช่นว่านี้ ผู้เขียนเห็นว่าจะทำให้ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวนี้ทำหน้าที่ในการเป็นกฎหมายแม่บท ที่ให้อำนาจหน้าที่ในการกำหนดรายละเอียดเฉพาะเรื่องเป็นของแต่ละหน่วยงานเป็นคนกำหนดแต่ถ้าหากการกำหนดกฎหมายภายในของแต่ละหน่วยงานไม่สอดคล้องหรือขัดแย้งกับกฎหมายแม่บทดังกล่าว ก็ให้ใช้กฎหมายแม่บทนี้ใช้บังคับแทนซึ่งจะเหมาะสมมากกว่าการบัญญัติกฎหมายในลักษณะว่า ถ้ามีการบัญญัติไว้แล้วในกฎหมายแม่บทก็ให้ใช้กฎหมายแม่บทบังคับแทน ซึ่งจะมีผลทำให้แต่ละหน่วยงานไม่สามารถบัญญัติกฎหมายในลักษณะนี้ซ้ำข้อความหรือบัญญัติเหมือนกับร่างพระราชบัญญัติได้ เนื่องจากจะต้องถูกยกเลิกและให้ใช้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้แทน

มาตรา 5 ในพระราชบัญญัตินี้

“เขตต่อเนื่อง” หมายความว่า เขตต่อเนื่องตามพระบรมราชโองการประกาศเขตต่อเนื่องของราชอาณาจักรไทย

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 5 เป็นการกำหนดคำจำกัดความของพระราชบัญญัตินี้ไว้ ซึ่งในบทบัญญัติในมาตรา 6, 7, 8 มีการกล่าวถึงคำว่า “ยานพาหนะ” อยู่ในแต่ละมาตรา ผู้เขียนมีความเห็นว่าสมควรที่จะได้มีการกำหนดคำนิยามของคำว่า “ยานพาหนะ” ไว้ในลักษณะกว้าง ๆ ให้ครอบคลุมถึงยานพาหนะทั้งหลายที่ใช้แล่นในท้องทะเลได้ โดยไม่จำกัดว่าจะต้องเป็นเรือเท่านั้น ซึ่งในการกำหนดคำจำกัดความในกฎหมายแม่บทนี้ จะช่วยให้ครอบคลุมถึงการกระทำความผิดในเรื่องที่เกี่ยวกับการคลัง การเข้าเมือง หรือการสาธารณสุขได้ด้วย ซึ่งจะช่วยให้สามารถป้องกันต่อการกระทำความผิดครอบคลุมไปถึงยานพาหนะทั้งหลายที่ใช้ในท้องทะเลโดยไม่จำกัดจำกัดไว้กับเฉพาะเรือ ในการแก้ไขเพิ่มเติมคำจำกัดความในมาตรา 5 สามารถทำได้ดังนี้

“ยานพาหนะ” หมายความว่า เรือ หรือยานพาหนะอื่นใดที่ใช้แล่นในผิวน้ำท้องทะเลตลอดจนยานพาหนะทั้งหลายที่ใช้แล่น เหนือผิวน้ำและใต้ผิวน้ำท้องทะเล

มาตรา 6 การกระทำใดซึ่งกฎหมายว่าด้วยการศุลกากร การคลัง การเข้าเมือง หรือการสาธารณสุขบัญญัติว่าเป็นความผิด แม้การกระทำนั้นจะได้กระทำในเขตต่อเนื่อง ให้ถือว่าการกระทำนั้นเป็นการกระทำในราชอาณาจักร

ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีหรือจะมีการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจตรวจ ค้น จับและควบคุมผู้ต้องหาและกระทำการใด ๆ ที่จำเป็นเพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ รวมถึงยึดเรือหรือยานพาหนะ เอกสารหลักฐาน และสิ่งของใด ๆ ที่จะใช้ หรือได้ใช้ในการกระทำความผิดดังกล่าวได้

การคลังตามวรรคหนึ่ง หมายความว่า การที่เกี่ยวกับเงินตรา ภาษีอากร ภาษีสรรพสามิต ค่าภาคหลวง และค่าธรรมเนียมอื่นใดที่จัดเก็บเป็นรายได้ของรัฐ

มาตรา 6 วรรคแรกเป็นการบัญญัติกฎหมายในลักษณะกำหนดให้การกระทำความผิดใด ๆ ที่ได้กระทำภายในเขตต่อเนื่อง และเป็นการกระทำที่กฎหมายศุลกากรการคลัง การเข้าเมือง การสาธารณสุข บัญญัติว่าเป็นความผิด ให้ถือว่าการกระทำนั้นเป็นการกระทำในราชอาณาจักร ซึ่งการบัญญัติกฎหมายในลักษณะเช่นว่านี้เท่ากับเป็นการขยายการบังคับใช้กฎหมายอันเกี่ยวกับสิทธิ 4 ประการ ออกไปใช้ในเขตต่อเนื่องด้วย ซึ่งเป็นการไม่เหมาะสมขัดกับเจตนารมณ์ของกฎหมายในเรื่องเขตต่อเนื่องที่ต้องการให้เป็นเขตกันชนและตรวจสอบต่อการกระทำความผิด มากกว่าเป็นการขยายการบังคับใช้กฎหมายออกไปใช้ในเขตต่อเนื่องด้วย

ในกรณีดังกล่าว ผู้เขียนเห็นว่าควรเพิ่มเติมข้อความในมาตรา 6 ในลักษณะการกำหนดให้การกระทำความผิดที่เกิดขึ้นภายในเขตต่อเนื่อง และผลของการกระทำความผิดได้เกิดขึ้นภายในดินแดนและทะเลอาณาเขตแล้วเป็นความผิดตามกฎหมายภายใน และจะต้องได้รับการลงตามกฎหมายเช่นว่านั้นได้ โดยเพิ่มเติมข้อความคำว่า และ“มีผลเสียหายเกิดขึ้นภายในดินแดนและทะเลอาณาเขตแล้ว” อีกทั้งกำหนดโทษตามความในมาตรา 6 ให้มีการรับโทษตามกฎหมายที่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น ดังนี้

มาตรา 6 “การกระทำใดซึ่งกฎหมายว่าด้วยการศุลกากร การคลัง การเข้าเมือง หรือการสาธารณสุขบัญญัติว่าเป็นความผิด แม้การกระทำนั้นจะได้กระทำในเขตต่อเนื่องก็ตาม หากการกระทำดังกล่าวก่อให้เกิดผลเสียหายเกิดขึ้น และเป็นการละเมิดกฎหมายภายในราชอาณาจักรแล้ว ให้ถือว่าการกระทำนั้นเป็นการกระทำความผิดในราชอาณาจักร และให้รับโทษตามกฎหมายที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเช่นว่านั้นได้เกิดขึ้น”

การบัญญัติกฎหมายในลักษณะเช่นว่านี้นอกจากจะมีความสอดคล้องกับหลักกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยทะเลในเรื่องเขตต่อเนื่องแล้ว ยังช่วยให้การปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถจะทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ถึงแม้ว่าอาจจะทำให้การรักษาสิทธิของรัฐชายฝั่งไม่ได้ผลเต็มที่เท่าที่ควร แต่การบัญญัติกฎหมายในลักษณะดังกล่าวก็เหมาะสมกับเจตนารมณ์ของกฎหมายมากที่สุด และไม่ก่อให้เกิดการขัดแย้งกับเสรีภาพในการเดินเรือของรัฐอื่นในเขตต่อ

เนื่องจนเกินไป อีกทั้งยังทำให้กฎหมายแม่บทฉบับนี้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับกฎหมาย
ศุลกากร ตามความในหมวด 4 ทวิ ที่มีการบัญญัติกฎหมายในลักษณะของการรักษาลิทธิของ
ประเทศไทยในเขตต่อเนื่อง โดยไม่ถึงกับเป็นการขยายการบังคับใช้กฎหมาย 4 ประการออกไปใช้
บังคับภายในเขตต่อเนื่องด้วย

มาตรา 7 เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติการตามมาตรา 6 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มี
อำนาจสั่งหรือบังคับให้ผู้ควบคุมเรือหรือยานพาหนะ หยุดเรือนำเรือหรือยานพาหนะใด ๆ ที่อยู่
ในเขตต่อเนื่องไปยังที่แห่งหนึ่งแห่งใดได้ และในกรณีจำเป็นให้มีอำนาจใช้อาวุธบังคับได้

มาตรานี้เป็นเรื่องการกำหนดให้อำนาจแก่พนักงาน เจ้าหน้าที่ในการมีอำนาจสั่งให้ผู้
ควบคุมเรือ หยุดเรือ หรือนำเรือหรือยานพาหนะไปยังที่ใด ๆ และมีการระบุว่าในกรณีที่มีความ
จำเป็นให้สามารถใช้อาวุธบังคับได้ แต่ไม่ได้ระบุถึงอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการใช้สิทธิใน
การไล่ตามติดพันเรือที่ฝ่าฝืนมาตรการบังคับใช้สิทธิในการป้องกันของพนักงานเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย
ในเขตต่อเนื่อง

ในกรณีดังกล่าวนี้ผู้เขียนเห็นว่าควรจะต้องเพิ่มเติมเกี่ยวกับการใช้อำนาจในการไล่
ตามติดพันเรือที่ฝ่าฝืนมาตรการบังคับใช้สิทธิในการป้องกันต่อการกระทำความผิด ลงไปให้
ชัดเจนด้วย เนื่องจากร่างกฎหมายฉบับดังกล่าวนี้มีลักษณะเป็นกฎหมายแม่บทในการให้อำนาจ
แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงานในเขตต่อเนื่อง อย่างน้อยที่สุดก็เป็นการรองรับการใช้
อำนาจตามกฎหมายที่เกี่ยวกับการใช้สิทธิในการไล่ตามติดพันว่าสามารถกระทำได้ โดยเป็นการ
เพิ่มข้อความในมาตรา 7 ดังนี้

มาตรา 7 “เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติการตามมาตรา 6 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มี
อำนาจสั่งหรือบังคับให้ผู้ควบคุมเรือหรือยานพาหนะหยุดเรือนำเรือหรือยานพาหนะใด ๆ ที่อยู่ใน
เขตต่อเนื่องไปยังที่แห่งหนึ่งแห่งใดได้ และในกรณีที่มีความจำเป็นให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ
ในการไล่ตามติดพันเรือเช่นว่านั้น ตลอดจนมีอำนาจในการใช้อาวุธบังคับได้”

การบัญญัติกฎหมายในลักษณะเช่นนี้มีลักษณะเปิดกว้างในการใช้อำนาจไว้ โดย
พิจารณาถึงความจำเป็นในแต่ละกรณีที่เกิดขึ้น ตลอดจนช่วยให้การใช้อำนาจของพนักงาน
เจ้าหน้าที่สามารถกระทำได้โดยมีตัวบทกฎหมายรองรับและให้อำนาจไว้

มาตรา 8 เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้จับหรือควบคุมผู้ต้องหา หรือยึดเรือหรือยาน
พาหนะหรือสิ่งของตามมาตรา 6 แล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งตัวผู้ต้องหาเรือหรือยานพาหนะ

หรือสิ่งของที่ยึดไว้ พร้อมทั้งรายงานพฤติการณ์แห่งคดีที่เกี่ยวกับการดำเนินการดังกล่าว ไปให้พนักงานสอบสวนดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไปโดยไม่ชักช้า

มาตรานี้เป็นการกำหนดอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ภายหลังจากดำเนินการจับกุมผู้กระทำความผิดแล้ว โดยผู้เขียนเห็นว่าความในมาตรา 8 นี้ น่าจะกำหนดกฎหมายในลักษณะให้มีการผลัการะการพิสูจน์การกระทำความผิดให้เป็นของผู้กระทำความผิด เพื่อให้การดำเนินการทางกฎหมายของพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถทำได้อย่างเต็มที่ กล่าวคือเป็นหน้าที่ของผู้กระทำความผิดที่จะต้องหาพยานหลักฐานมาเพื่อลบล้างต่อการกระทำความผิดที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งความผิดที่เกี่ยวกับการศุลกากร ถึงแม้ว่าความผิดดังกล่าวจะมีลักษณะการกระทำความผิดอาญาที่มีผลโดยตรงกับรัฐก็ตาม แต่การกระทำความผิดที่เกี่ยวกับการศุลกากรก็เป็นการกระทำความผิดที่มีเจตนาฉ้อค้ำภาษีของรัฐ การพิสูจน์ถึงการกระทำความผิดจึงควรผลัการะการพิสูจน์ให้ผู้กระทำความผิดพิสูจน์ถึงความบริสุทธิ์ของตนเอง โดยการเพิ่มเติมข้อความในมาตรา 8 ไว้ดังนี้

มาตรา 8 “เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้จับหรือควบคุมผู้ต้องหา หรือยึดเรือหรือยานพาหนะหรือสิ่งของตามมาตรา 6 แล้ว ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำความผิดตามกฎหมายที่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น และให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งตัวผู้ต้องหาเรือหรือยานพาหนะหรือสิ่งของที่ยึดไว้ พร้อมทั้งรายงานพฤติการณ์แห่งคดี ที่เกี่ยวกับการดำเนินการดังกล่าวไม่ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไปโดยไม่ชักช้า”

การบัญญัติกฎหมายในลักษณะดังกล่าวนี้นอกจากจะช่วยให้พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ต้องทำการพิสูจน์การกระทำความผิดของผู้ต้องหาแล้ว ยังทำให้บทบัญญัติในลักษณะกฎหมายแม่บทมีความสอดคล้องกับกฎหมายศุลกากรตามความในมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ 12) พ.ศ.2497 ที่มีลักษณะการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าพยานหลักฐานเอกสารที่จัดแจ้งโดยพนักงานศุลกากรเป็นหลักฐานที่ชอบด้วยกฎหมาย เว้นแต่ผู้ต้องหาจะพิสูจน์เป็นอย่างอื่น ซึ่งเท่ากับเป็นการผลัการะการพิสูจน์ การกระทำความผิดให้เป็นของผู้ต้องหา ซึ่งมีส่วนช่วยให้การปฏิบัติของพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ผลอย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องกังวลกับเรื่องพยานหลักฐานที่อ่อนจนไม่อาจรับฟังได้ แต่เป็นหน้าที่ของผู้ต้องหาที่จะต้องหาพยานหลักฐานต่าง ๆ มาพิสูจน์เพื่อลบล้างความผิด ตลอดจนยืนยันถึงความสุจริตของตนเอง

3) ข้อเสนอในการแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติเพิ่มอำนาจตำรวจในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดทางน้ำ พ.ศ.2496 และพระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำความผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ. 2490

จากการศึกษาที่ผ่านมาพบว่าบทบัญญัติในพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับนี้มีความเหมาะสมและสอดคล้องอย่างยิ่งต่อการใช้การป้องกัน ตลอดจนเป็นบทบัญญัติที่มีลักษณะในการกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่โดยทหารเรือและตำรวจน้ำใช้มาตรการบังคับใช้สิทธิในการป้องกันต่อการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นได้ จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติดังกล่าวออกไปใช้บังคับในเขตต่อเนื่อง ในลักษณะการจำกัดการป้องกัน เฉพาะสิทธิ 4 ประการเท่านั้น โดยสามารถกำหนดเป็นพระราชบัญญัติเพิ่มอำนาจตำรวจในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดทางน้ำ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. โดยกำหนดความในมาตรา 3 ไว้ดังนี้

มาตรา 3 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 7 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเพิ่มอำนาจตำรวจในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดทางน้ำ พ.ศ. 2496

“มาตรา 7 ทวิ ให้การใช้อำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติการตามความในมาตรา 4 มาตรา 5 มาตรา 6 ใช้บังคับได้ภายในเขตต่อเนื่องของประเทศไทยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิทธิในเรื่องการคลัง การศุลกากร การเข้าเมือง การสาธารณสุข”

และโดยการกำหนดเป็นพระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำความผิดบางอย่างทางทะเล (ฉบับที่ 5) พ.ศ. โดยกำหนดความในมาตรา 3 ไว้ดังนี้

มาตรา 3 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 9 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ. 2490

“มาตรา 9 ทวิ ให้การใช้อำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติ การตามความในมาตรา 4 มาตรา 5 มาตรา 6 มาตรา 7 มาตรา 8 มาตรา 9 ใช้บังคับได้ภายในเขตต่อเนื่องของประเทศไทย เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับสิทธิในเรื่องการคลัง การศุลกากร การเข้าเมือง การสาธารณสุข”

4) ข้อเสนอให้มีการแบ่งเขตปกครองทางทะเลเพื่อกำหนดตัวพนักงานสอบสวน ในปัญหาที่เกี่ยวกับการป้องกันการลักลอบค้ำน้ำมันเถื่อนในเขตทางทะเลของประเทศไทยนั้น โดยที่ในปัจจุบันยังไม่มีเขตปกครองทางทะเลให้เป็นที่น่าพอใจ จึงมีปัญหว่าพนักงานสอบสวนในท้องที่แห่งใดจะเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในเมื่อมีความผิดเกิดขึ้นในทะเล และถึงแม้ว่าประเทศไทยจะมีประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาตามความในมาตรา 20 และ 21 ในการกำหนดตัวพนักงานสอบสวนต่อกรณีการกระทำความผิดนอกราช

อาณาจักรก็ตาม แต่ก็มีได้ช่วยให้การใช้อำนาจดังกล่าวครอบคลุมไปถึงทุก ๆ กรณีปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งหมด อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าจะมีการแก้ไขปัญหาโดยการกำหนดในร่างกฎหมายศุลกากรและร่างกฎหมายว่าด้วยการปฏิบัติการของพนักงานเจ้าหน้าที่ในเขตต่อเนื่องเพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดก็ตาม แต่ก็สามารถแก้ไขปัญหาก็ได้เพียงเฉพาะบางเรื่องเท่านั้นแต่ไม่สามารถแก้ไขกับการกระทำความผิดอาญาอื่น ๆ จึงสมควรให้กระทรวงมหาดไทยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 16 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กำหนดแบ่งแยกอำนาจหน้าที่ของพนักงานสอบสวนในท้องที่ที่มีอาณาเขตทางทะเลให้แน่ชัดต่อไป เพื่อที่จะได้ครอบคลุมกับทุกปัญหา และความผิดที่เกิดขึ้นในเขตทางทะเลของประเทศไทยทุกกรณี

5) ข้อเสนอแนะให้มีการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองป้องกันมลพิษจากเรือเดินทะเลในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ เพื่อใช้ในการจับกุมผู้กระทำการลักลอบค้าน้ำมันเดือนในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศไทย

ในปัญหาการลักลอบค้าน้ำมันเดือนที่ไม่อาจขยายการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับศุลกากรออกไปใช้ในบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะได้นั้น ผู้เขียนเห็นว่าภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะมีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องโดยอ้อมที่จะนำมาใช้ป้องกันต่อการลักลอบค้าน้ำมันเดือนได้พอสมควร หากพิจารณาตามข้อบทที่ 56(b)(3) แห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 ได้เปิดช่องไว้ว่า

“1 ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ รัฐชายฝั่งมี

(a)

(b) เขตอำนาจตามที่บัญญัติไว้ในบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องแห่งอนุสัญญานี้
เกี่ยวกับ

(1)

(2)

(3) การคุ้มครองและรักษาสิ่งแวดล้อมทางทะเล”

จะเห็นได้ว่าข้อบทดังกล่าวสามารถนำมาปรับใช้ได้กับมลพิษที่เกิดจากเรือ อันได้แก่น้ำมันที่เกิดจากการปฏิบัติงานตามปกติของเรือ การปฏิบัติงานของเรือเช่นว่านั้นไม่ว่าจะเป็นเรือประมงหรือเรือเดินทางต่างประเทศ หรือเรือบรรทุกน้ำมัน มักจะก่อให้เกิดของเสียจากการปฏิบัติงานอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเกิดปัญหาจากการล้างท้องเรือ หรือการปล่อยน้ำมันปนเปื้อนน้ำมันลงสู่ท้องทะเล ตลอดจนการทำน้ำมันหกหรือรั่วไหลออกจากเรือ การนำบทบัญญัติในการคุ้มครอง

รักษาสิ่งแวดล้อมทางทะเลในข้อ 56 มาปรับใช้กับเรือที่มีการลักลอบค้ำน้ำมันเถื่อนในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ จึงสามารถทำได้โดยอ้อม

หากพิจารณาตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยทะเลแล้ว ในกรณีปัญหามลภาวะที่เกิดจากเรือ การใช้อำนาจรัฐของรัฐชายฝั่งสามารถใช้เขตอำนาจรัฐเหนือดินแดน (territorial jurisdiction) ตามข้อบทที่ 220(4) แห่งอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 ที่ให้อำนาจรัฐชายฝั่งในการออกกฎหมายและข้อบังคับในส่วนที่เกี่ยวกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะของตนเพื่อการป้องกัน การลด การควบคุมมลภาวะเป็นพิษจากเรือ โดยข้อกำหนดกฎหมายดังกล่าวต้องมีความสอดคล้องกับกฎเกณฑ์และมาตรฐานระหว่างประเทศที่ยอมรับกันโดยทั่วไปที่กำหนดขึ้นในองค์การระหว่างประเทศ หรือที่ประชุมทางการทูต

ในกรณีที่เรือเดินทางหรืออยู่ภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะและได้กระทำละเมิดกฎหมายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของรัฐชายฝั่งที่เกี่ยวกับการคุ้มครองและรักษาสิ่งแวดล้อมทางทะเลแล้ว รัฐชายฝั่งก็ย่อมดำเนินคดีและกักเรือ ตามกฎหมายของตนได้หากมีหลักฐานเพียงพอสำหรับโทษของการฝ่าฝืนเช่นว่านี้ ข้อบทที่ 230 ได้กำหนดโทษไว้เพียงสถานเดียว คือโทษปรับ

อย่างไรก็ตามหากพิจารณาตามบทบัญญัติกฎหมายภายในของประเทศไทยทั้งหลาย จะพบว่า ในปัจจุบันอำนาจรัฐตามกฎหมายภายในของประเทศไทยยังไม่ครอบคลุมไปถึงการใช้การคุ้มครองและรักษาสิ่งแวดล้อมทางทะเลได้ ตลอดจนกฎหมายที่จะให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายเกี่ยวกับการตรวจสอบเรือ การขึ้นไปบนเรือฯ เพื่อตรวจสอบเรือที่ก่อให้เกิดมลภาวะในทะเลก็ยังไม่มียกกฎหมายภายในให้อำนาจไว้เช่นกัน

สำหรับแนวทางแก้ไขปัญหาในเรื่องนี้อาจทำได้โดยการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ.2535 ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการป้องกันและขจัดภาวะมลพิษทางทะเลเนื่องจากน้ำมัน พ.ศ.2535 รวมทั้งสมควรที่จะแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติให้อำนาจทหารเรือปราบปรามการกระทำคามผิดบางอย่างทางทะเล พ.ศ.2490 ให้สามารถใช้อำนาจได้ครอบคลุมไปถึงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และใช้จับกุมผู้ดำเนินการลักลอบค้ำน้ำมันเถื่อนที่ลอยลำในจุดนัดพบเพื่อขายน้ำมันเถื่อนในเขตดังกล่าวได้ โดยใช้ฐานความผิดที่เกิดจาก

การกระทำน้ำมันหก หรือน้ำมันรั่วไหล ตลอดจนปล่อยทิ้งน้ำมันปนเปื้อนลงในท้องทะเลภายในเขตเศรษฐกิจจำเพาะอันก่อให้เกิดมลพิษในท้องทะเลได้ สำหรับโทษกรณีดังกล่าวประเทศไทยอาจกำหนดโทษสำหรับฐานความผิดดังกล่าว โดยการปรับเป็นเงินจำนวนที่สูงพอสมควรได้กับฐานความผิด ซึ่งในกรณีดังกล่าวอาจจะมีกำหนดโทษปรับที่มากกว่าการจับกุมผู้กระทำการลักลอบค่าน้ำมันเดือนในเขตต่อเนื่องได้เช่นกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย